ឧត្តមប្រឹដា ចាប-ពិន

ក្បួនតម្រង់ការ

អាពាហ៍ ពិពាហ៍

បណ្ណាគារ

CA16

ក្បួនទម្រង់ការ
អាពាហ៍ពិពាហ៍

ឧត្តមប្រឹជា ចាប-ពិន និពន្ធបណ្ឌិត
អតីតអធិបតីក្រុមជំនុំទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរ
នៅពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

រៀបរៀង តាមក្បួនបុរាណ

ការផ្សាយរបស់

បណ្ណាគារ

សេង.ងួន.ហួត

ភ្នំពេញ

ព.ស. ២៥០៨

គ.ស. ១៩៦៥

បញ្ជីរឿង

រឿង	ទំព័រ
ក្បួនទម្រង់ការ អាពាហ៍ពិពាហ៍	១
ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ មានរបៀបធំៗ៨ថ្នាក់	១
១– របៀបមើលសមពាស្សឆ្នាំ	២
២– របៀបមើលសមពាស្សធាតុ	៣
៣– របៀបរំចូរ	១០
៤– របៀបដណ្ដឹង	១៥
៥– របៀបជូនពេលា	៤២
៦– របៀបបន្ដាប់	៤៤
៧– របៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គល	៦០
៨– របៀបផ្សំដំណេក	៩៩
អាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គលសង្ខេប	១០២

ក្បួនទម្រង់ការ
អាពាហ៍ពិពាហ៍

តាមប្រពៃណីនៅមជ្ឈិមប្រទេស (ឥណ្ឌា) សម័យបុរាណ ពិធីមង្គលការកូន មាន ២ យ៉ាង គឺនាំកូនស្រីទៅរៀបការនៅផ្ទះខាងប្រុស ហៅ អាវាហមង្គល ១ នាំកូនប្រុសទៅរៀបការនៅផ្ទះខាងស្រី ហៅ វិវាហមង្គល ១ ៗ

ឯប្រពៃណីខ្មែរ តែងនាំកូនប្រុសទៅរៀបការនៅផ្ទះខាងស្រីតែមួយយ៉ាង ជាទម្លាប់តាំងពីព្រេងនាយរៀងមក តែហៅគួបទាំងពីរយ៉ាងថា អាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គល ៗ

ទីនេះ សូមពណ៌នាដោយពិស្តារ អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គល តាមក្បួនទម្រង់ការខ្មែរបុរាណ ដូចតទៅ ៖

ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គលខ្មែរ មានរបៀបធំៗ ៨ ថ្នាក់

១– របៀបមើលសមពង្សឆ្នាំ

២– របៀបមើលសមពង្សធាតុ

៣– របៀបភ្ជួរ

៤– របៀបដណ្ដឹង

៥– របៀបជូនពេលា

៦– របៀបបញ្ជាប់

៧– របៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គល

៨– របៀបផ្សំដំណេក

ពណ៌នាសេចក្ដី

១ របៀបមើលសមពង្សឆ្នាំ

អ្នកគ្រប់គ្រងកូនកម្លោះ កាលបើបានឃើញកូនក្រមុំរបស់ជនណាដ៏ទីពេញចិត្តហើយ តែងសុំសួរកថ្ងៃខែឆ្នាំកំណើតរបស់នាងនោះ យកមកឲ្យហោរគន់គូរមើលផ្សំនឹងថ្ងៃខែឆ្នាំកំណើតកូនប្រុសរបស់ខ្លួន បើផ្សំទៅហើយឃើញល្អ គេក៏គិតគូរចូលទៅស្ដីដណ្ដឹង ។ ចំណែកខាងអ្នកគ្រប់គ្រងកូនស្រីក៏ដូចគ្នា កាលបើមានជនណាមកដណ្ដឹងកូនស្រីរបស់ខ្លួន គេក៏យកថ្ងៃខែឆ្នាំកូនប្រុសនោះមកឲ្យហោរគន់គូរមើលដែរ បើ

ឃើញថាល្អទើបគេឲ្យ ៗ រៀបគន់គូមើលនោះ លោក ហៅថាមើលសមពង្សឆ្នាំ ដូចខាងមុខនេះ :

ឆ្នាំរបស់ខ្មែរមានឈ្មោះហៅតាមជាតិរបស់សត្វទាំង ១២ គឺ ជូត - កណ្ដុរ , ឆ្លូវគោ , ខាល - ខ្លា , ថោះ - ទន្សាយ , រោង - នាគ , ម្សាញ់ - ពស់ , មមី - សេះ , មមែ - ពពែ , វក - ស្វា , រកា - មាន់ , ច - ឆ្កែ , កុរ - ជ្រូក ។

ក្នុងឆ្នាំទាំង ១២ នោះ ចែកចេញជាសមពង្សមាន ៣ ពួក ក្នុងមួយពួក ៗ មាន ៤ ឆ្នាំ គឺ

អ្នកកើតឆ្នាំ ថោះ - កុរ - ឆ្លូវ - ម្សាញ់ មួយពួក ជាសមពង្សមនុស្ស ។

អ្នកកើតឆ្នាំមមី - មមែ - រោង - ជូត មួយពួក ជាសមពង្សទេវតា ។

អ្នកកើតឆ្នាំ វក - ខាល - ច - រកា មួយពួក ជាសមពង្សយក្ស ។

អ្នកដែលយកគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធ លោកថាត្រូវឲ្យមើលសម-ពង្សឆ្នាំ សមពង្សជាតុជាដើម ត្រូវរើសយកតែអ្នកដែលរួមសមពង្សជាមួយគ្នា ឬដែលមិនជាត្រូវនឹងគ្នា ឬដែលមានឫទ្ធិដូចគ្នា ល្មមទូទាត់គ្នាបាន ដូចស្ដូឲ្យមើលតទៅនេះ ៖

ឆ្នាំមមី - មមែ ពង្សទេវតាស្រី , ឆ្នាំជូត - រោង ពង្សទេវតាប្រុស ដូច្នេះ នៅជាមួយគ្នាល្អណាស់ ស្រឡាញ់គ្នាណាស់ នឹងមានកូនច្រើន ។

ជូតនឹងមមី ជូតនឹងមមែ រោងនឹងមមី រោងនឹងមមែ ៤ យ៉ាងនេះស្រឡាញ់គ្នាណាស់ មានកូនច្រើនបានសុខជានិច្ច ។

ជូតនឹងរោង ពង្សទេវតាប្រុស ដូចគ្នា ល្អ ។

មមីនឹងមមែ ពង្សទេវតាស្រី ដូចគ្នា ជាមធ្យម ។

ខាល - ចរ ពង្សយក្សស្រី រកា - វក ពង្សយក្សប្រុសនៅជាមួយគ្នាល្អដែរ មានកូនច្រើន តែច្រើនឈ្លោះប្រកែកគ្នា ។

ខាលនឹងរកាល្អ ។ ខាលនឹងវកជាមធ្យម ។ ចរនឹងរកាជាមធ្យម

វកនឹងចរល្អណាស់ ៗ ខាលនឹងចរ ពុចឹនប្រកួតមុទ្ធិគ្នា ៗ រកា នឹងវកល្អ ៗ

មមីនឹងមមែពន្សទេវតាស្រី, ឆ្លូវនឹងម្សាញ់ ពន្សមនុស្សប្រុស ដូច្នេះ នៅជាមួយគ្នាល្អតែខាងដើម ដល់ចាស់ច្រើនបែកគ្នា ៗ ឆ្លូវនឹងមមីល្អណាស់ ៗ ឆ្លូវនឹងមមែល្អ ៗ ម្សាញ់នឹងមមី បិត្តជាមួយគ្នា ៗ ម្សាញ់នឹងមមែល្អណាស់ ៗ

ឆ្លូវនឹងរោង ឆ្លូវនឹងជូត ពន្សមនុស្សប្រុសនៅជាមួយគ្នាច្រើនមិនសូវខ្លាចគ្នា ៗ ម្សាញ់នឹងរោង ម្សាញ់នឹងជូតអាក្រក់ ៗ

ថោះនឹងកុរ ពន្សមនុស្សស្រី, ជូតនឹងរោង ពន្សទេវតាប្រុសជាមធ្យម មានព្រាត់គ្នាហើយជួបគ្នាវិញ ៗ ថោះនឹងមមី, ថោះនឹងមមែអាក្រក់ ៗ កុរនឹងមមែ អាក្រក់ ៗ ថោះនឹងកុរ ជាមធ្យម ៗ

ខាលនឹងចរ ពន្សមនុស្សស្រី, ជូតនឹងរោង ពន្សទេវតាប្រុស ដូច្នេះនៅជាមួយគ្នាជាមធ្យម មិនសូវខ្លាចគ្នា ៗ ជូតនឹងខាល

ល្អណាស់ ៗ រោងនឹងខាលអាក្រក់ ៗ រោងនឹងច មិនល្អ ៗ ចនឹងមមី ចនឹងមមែ ខាលនឹងមមី ខាលនឹងមមែ ៤ យ៉ាងនេះ ពង្សទេវតាស្រី នឹងយកស្រីមិនល្អ ច្រើនប្រចណ្ឌ នឹងវិវាទគ្នា ៗ

មមី នឹងមមែ ពង្សទេវតាស្រី រកានឹងវក ពង្សយកប្រុសនៅជាមួយគ្នាជាមធ្យម មានកូន តែច្រើនឈ្លោះគ្នា ៗ រកានឹងមមីគ្រាន់បើ ៗ វកនឹងមមី ជាកណ្តាល ៗ រកានឹងរោង, រកានឹងជូត, វកនឹងរោង, វកនឹងជូត ៤ យ៉ាងនេះ ពង្សទេវតាប្រុសនឹងទេវតាស្រី មិនសូវល្អច្រើនប្រកួតបុទ្ធគ្នា ៗ

ថោះនឹងកុរ ពង្សមនុស្សស្រី រកានឹងវក ពង្សយកប្រុស ៗ មនុស្សស្រីយកប្រុស នៅជាមួយគ្នាល្អតែដំបូង ដល់ចាស់នឹងព្រាត់គ្នាមិនល្អ ៗ វកនឹងថោះអាក្រក់ ៗ វកនឹងកុរគ្រាន់បើ ៗ រកានឹងថោះគ្រាន់បើ ៗ រកានឹងកុរ រកានឹងឆ្លូវ វកនឹងឆ្លូវ វកនឹងម្សាញ់ ៤ យ៉ាងនេះពង្សយកប្រុស នឹង

មនុស្សប្រុស ច្រើនវិវាទគ្នាញយ ៗ មិនល្អ ។

ខាលនឹងច ពន្យយកស្ត្រី , ឆ្លូវនឹងម្សាញ់ពន្យមនុស្សប្រុស មនុស្សនឹងយកស្ត្រី ជាមធ្យម ល្អខាងដើម ដល់ចាស់ចុងនឹងព្រាត់គ្នា ។ ឆ្លូវនឹងខាល ល្មមសមគួរ ។ ឆ្លូវនឹងចជាកណ្តាល ។ ម្សាញ់នឹងខាលល្អ ។ ម្សាញ់នឹងច ជាបង្គួរ ។ ខាលនឹងកុរ ខាលនឹងថោះ ចនឹងថោះ ចនឹងកុរ ៤ យ៉ាងនេះពន្យយកស្ត្រី នឹងមនុស្សស្រីមិនល្អ ច្រើនមានទោសនឹងគ្នា ។

២– របៀបមើលសមពន្ធធាតុ

ឆ្នាំជូត ធាតុទឹក , ឆ្លូវធាតុដី , ខាលធាតុឈើ , ថោះធាតុឈើ រោងធាតុមាស ម្សាញ់ធាតុភ្លើង មមីធាតុភ្លើង មមែធាតុមាស វកធាតុដែក រកាធាតុដែក ចធាតុដី កុរធាតុទឹក ។

ប្រុសធាតុដី ស្រីធាតុដី នៅជាមួយគ្នាល្អណាស់ ។

ប្រុសធាតុភ្លើង ស្រីធាតុទឹក កាលដើមមិនល្អច្រើនឈ្លោះគ្នាដល់ចាស់ល្អអាយុច្រើនយឺន ។ ប្រុសធាតុឈើ ស្រីធាតុទឹក

ល្អណាស់នៅជាមួយគ្នាត្រូវជាក់ចិត្ត តែចិញ្ចឹមកូនមិនសូវគង់ ។ ប្រុសធាតុឈើ ស្រីធាតុដែក នៅជាមួយគ្នាមិនបានយូរ ។ ប្រុសធាតុដែក ស្រីធាតុដី នៅជាមួយគ្នាល្អនឹងមានសម្បត្តិ ។ ប្រុសធាតុដី ស្រីធាតុដែក នៅជាមួយគ្នានឹងមានកូនច្រើន ។ ប្រុសធាតុដែក ស្រីធាតុទឹក នៅជាមួយគ្នាល្អណាស់ ។ ប្រុសធាតុដែក ស្រីធាតុឈើ នៅជាមួយគ្នាល្អ នឹងបានជាមន្ត្រី ។ ប្រុសធាតុទឹក ស្រីធាតុដី នៅជាមួយគ្នាត្រូវជាក់ចិត្ត ។ ប្រុសធាតុទឹក ស្រីធាតុភ្លើងល្អ តែច្រើនប្រចណ្ឌគ្នា ។ ប្រុសធាតុទឹក ស្រីធាតុដែក ល្អណាស់នឹងបានជាមន្ត្រី ។ ប្រុសធាតុទឹក ស្រីធាតុដី នឹងស្រឡាញ់គ្នាណាស់ ។ ប្រុសធាតុឈើ ស្រីធាតុភ្លើង នឹងមានកូនប្រុសហើយព្រាត់គ្នា ។ ប្រុសធាតុដី ស្រីធាតុភ្លើង ដល់ចាស់នឹងបានល្អ មានទ្រព្យច្រើន ។ ប្រុសធាតុដី ស្រីធាតុទឹក នៅជាមួយគ្នា ១ ឆ្នាំ នឹងបានល្អ នឹងមានអ្នកឧបត្ថម្ភក៏ ។ ប្រុសធាតុភ្លើង ស្រីធាតុភ្លើងនឹងកំសត់ណាស់ ។ ប្រុស

ធាតុភ្លើង ស្រីធាតុដី នៅជាមួយគ្នាបាន ៧ ឆ្នាំនឹងព្រាត់គ្នា ។ ប្រុសធាតុឈើ ស្រីធាតុឈើ មិនល្អ ។ ប្រុសធាតុឈើ ស្រីធាតុដីស្រឡាញ់គ្នាតែតោងព្រាត់គ្នា ។ ប្រុសធាតុភ្លើង ស្រីធាតុដែក ខ្សត់សម្បត្តិណាស់ ។ ប្រុសធាតុដែក ស្រីធាតុភ្លើង ច្រើនវិវាទគ្នា ។ ប្រុសធាតុភ្លើង ស្រីធាតុឈើ ច្រើនវិវាទគ្នា ។ ប្រុសធាតុដែក ស្រីធាតុដែកល្អណាស់នៅសុខនឹងគ្នា ។ ប្រុសធាតុឈើ ស្រីធាតុដីមិនសូវល្អ ។ ប្រុសធាតុដែក ស្រីធាតុដីល្អ ។ ចំណែកឯធាតុមាសនោះលោកថាគ្មានទាស់ទៀយ ទោះបីនឹងចូលដោយធាតុអ្វីក៏បានទាំងអស់ ។

សន្មតថាចប់វិធីមើលសមពង្សឆ្នាំ នឹងសមពង្សធាតុដោយសង្ខេបតែប៉ុណ្ណោះ តែមិនមែនអស់តម្រាមើលប៉ុណ្ណោះទេ នៅមានតម្រាឯទៀតជាច្រើនដែលគេតែងមើល ដូចយ៉ាងតម្រាសមពង្សនាគ ឬដែលហៅថា សុភាក្លិក, តម្រាចេកមាស តម្រាអត្ថៈ ,តម្រា១២ រាសីដើម តែសូមឲ្យជ្រាបថា តម្រាមើល

អំបាលនេះមិនមែនសុទ្ធតែត្រូវ តាមដោយទំនាយទុកទាំងអស់នោះទេ មានខុសខ្លះ ត្រូវខ្លះជាធម្មតា ។ ពួកអ្នកជឿតម្រាអំបាលនេះ កាលគេពិនិត្យទៅហើយឃើញល្អ ទើបចាត់មនុស្សឱ្យទៅចែចូវ ដូចមានរៀបរាប់តទៅនេះ ៖

៣- របៀបចែចូវ

ក្នុងភារៈដំបូង មាតាបិតា ឬអាណាព្យាបាលកូនប្រុសកាលពិនិត្យមើលគំនិតមារយាទ នឹងពិនិត្យមើលតាមតម្រាអំបាលនេះ ឃើញគួរសមនឹងចិត្តរបស់ខ្លួនហើយ រមែងពឹងរកមនុស្សដែលជាញាតិ ឬដែលធ្លាប់ស្និទ្ធស្នាលនឹងមាតាបិតា ឬអាណាព្យាបាលខាងកូនស្រីជាអ្នកដែលមានគូស្រករដោយមានខាន់ស្លា ហើយមានជីវិតរស់នៅទាំងពីរ ជាអ្នកមានសតិបញ្ញាស្គាល់ខុសត្រូវ ខ្ពស់ទាប ជាអ្នកមានវាចាច្រើនទៀងត្រង់ បានពីរនាក់ឱ្យទៅសួរនិយាយចែចូវ គឺនិយាយស្ទាបស្ទង់មើលសិន អស់ភារៈ ៣ ដង ។

អ្នកនាំការនេះ តាមភាសាបុរាណហៅថា អ្នកចែចូវ ក៏មានមេអណ្ដើកក៏មាន ឈ្នាយក៏មាន ។

ក)- ជើងដំបូងត្រូវមានរបស់កំដៃទៅបន្តិចបន្តួច ដូចយ៉ាងស្លា ម្លូ ថ្នាំ ខ្ចប់យកទៅកាលទៅដល់ហើយត្រូវស្រាយយករបស់អំបាលនោះ ដាក់ទៅប្រអប់ស្លាដែលគេយកមកដាក់ទទួលខ្លួន និយាយសន្ទនាប្រាស្រ័យគ្នានូវគ្នា. ពីនេះពីនោះតាមសមគួរហើយ ត្រូវនិយាយពីផ្លូវបញ្ឆិតបញ្ឆៀងថា លោកអ្នកឈ្មោះនោះនិយាយនឹងខ្ញុំថា បេះតែនឹករលឹកអាល័យចង់មកលេងនឹងលោក .អ្នកឯណោះ តើលោកអ្នកនឹងមានប្រសាសន៍ដូចម្ដេចៈតែជឿថាលោក.អ្នកគង់ជាមិនរង្កៀស គង់ជាអនុញ្ញាត្តិឲ្យទៅមក ។

មាតា - បិតា ឬអាណាព្យាបាលកូនស្រីត្រូវតបថា ការត្រង់នោះស្រេចនូវចិត្តលោក .អ្នកឯណោះ ខ្ញុំមិន

ហ៊ានអារកាត់ឲ្យដាច់ខាតទៅទេ តែសូមជ្រាបថា បើទុកជាអញ្ជើញមក ខ្ញុំក៏គ្មានវត្ថុអ្វីដ៏សមគួរនឹងជូនដែរ តែប៉ុណ្ណេះហើយ អ្នកបំរើត្រូវណាត្រឡប់ទៅវិញ ។

១)- ជើងជាគំរប់ពីរ ក្នុងជើងគំរប់ពីរនេះរបៀបខាងដើមក៏ដូចគ្នានឹងជើងដំបូង ប្លែកតែក្នុងជើងនេះ ត្រូវនិយាយថា លោក-អ្នកឈ្មោះនេះ បានពឹងខ្ញុំឲ្យមកជំរាបថា ចង់មកលេងនឹងលោក-អ្នកឯណោះខ្លាំងណាស់ ដោយឮដំណឹងថា លោក-អ្នកមានស្រែស្រុក សំបុកជើងលាន ស្រឡាញ់ចូលចិត្តចង់យកពូជស្រូវគង់មកបណ្ដុះក្រុងប្រកបមានផ្លែផ្កា រក្សាវង្សត្រកូលតទៅតើលោកអ្នកនឹងមានប្រសាសន៍ដូចម្ដេច ?

មាតា - បិតា ឬអាណាព្យាបាលត្រូវតបថា ស្រែនោះទោះបីអាក្រក់ល្អខ្ញុំមានមែនតែដែលលោកអ្នកឯណោះ

គិតយកពូជស្រូវគង់មកបណ្ដុះនោះ ក្រែងប្រកបគ្នា ៗ មួយទៀត អ្នករួមសម្បត្តិផងគ្នាក៏មានច្រើន ក្រែងគេបំរុងពូជធារនឹងបណ្ដុះដែរ ក៏មិនអាចដឹងបាន សុំឲ្យបង្អង់ចាំស្ដាប់មើលទៅនាយគង់ជានឹងដឹង ៗ តែប៉ុណ្ណោះហើយ អ្នកចែចូវត្រូវត្រឡប់មកវិញ ។

គ)- ជើងជាគំរប់បី ក្នុងជើងជាគំរប់បីនេះ អ្នកសាមីដើមការត្រូវចាត់រកស្លាម្លូ ឲ្យបានក្រៃលជាងជើងមុនៗ ដាក់តោក ឬរង ១ គូ ប្រគល់ឲ្យអ្នកចែចូវកាន់យកទៅជាកំដរដៃដូចមុន ទៅដល់ហើយលើកជូនទៅមាតា-បិតា ឬអាណាព្យាបាលកូនស្រី ហើយជំរាបតាមដំណើរថា កាលខ្ញុំមកជើងមុនលោក-អ្នកមានប្រសាសន៍ថា ស្រែជើងស្រុករបស់លោក-អ្នកនោះ មានអ្នករួមសម្បត្តិផងគ្នាច្រើនក្រែងគេបម្រុងពូជធារនឹងបណ្ដុះដែរ ក៏តែឥឡូវនេះលោក

អ្នកឯណោះឲ្យមកជំរាបថា សូមបិត្តលោកអ្នកម្តង
ដោយប៉ងមកយូរហើយថា នឹងយកពូជស្រូវគង់ខាង
ឯណោះមកបណ្តុះ តើលោកអ្នកនឹងទុកផ្លូវឲ្យដើរ ទុក
ជណ្តើរឲ្យឡើងដែរ ឬដូចម្តេច? សូមប្រសាសន៍ ។

*មាតា-បិតាឬអាណាព្យាបាលកូនស្រី បើបម្រុងនឹងឲ្យ
គប្បីតបថា* សេចក្តីនេះស្រេចនូវលោកឯណោះសប្បុ-
រសស្មោះបិត្តផងគ្នា ខ្ញុំនឹងឃាត់ទៅឃើញដូចមិនសម
នឹងបង្ខំឲ្យមកឃើញដូចជាមិនគួរ ឲ្យទៅជំរាបលោក
ឯណោះវិញចុះថា ផ្លូវគេតែងតែដើរ ជណ្តើរគេតែង
តែឡើង ។ *លំដាប់នោះអ្នកចែចូវត្រូវដណ្តឹងសួរអំពីថ្ងៃខែ
ឆ្នាំកំណើតរបស់នាងជាកូនស្រី ។ មាតា-បិតាឬអាណា-
ព្យាបាលត្រូវប្រាប់ជាកិច្ចដើម្បីសិរីសួស្តីថា ៖* កូនយើងកើត
ថ្ងៃមាស ខែប្រាក់ ឆ្នាំសំរិទ្ធ ហើយត្រូវប្រាប់ឈ្មោះ

ថ្ងៃខែឆ្នាំតាមត្រង់មួយសារទៀត ។ ប៉ុណ្ណោះហើយ អ្នកបែបប្លូវត្រូវត្រឡប់មកវិញ ។

បែបរបៀបបែបប្លូវដែលពោលមកនេះ សូមប្រាប់ថាជាបែប១ ដែលគេតែងតែប្រើនិយាយមកហើយជាច្រើន តែមិនមែនសុទ្ធតែប្រើនិយាយមួយបែបប៉ុណ្ណោះ គង់មានរបៀបនិយាយទៅផ្សេង ៗ តែយល់នាំសេចក្តី បុគ្គលស្របហោល ៗ គ្នានេះ ៗ

មួយទៀត អ្នកដែលពាក់ពាយជាញាតិនឹងគ្នា ឬដែលស្និទ្ធស្នាលនឹងគ្នា គេមិនបាច់និយាយបែបប្លូវស្នាបស្ទើដល់ទៅពាដន៍ដូច្នេះទេ គេនិយាយដោយខ្លួនគេដោយត្រង់ៗ ចំ ៗ តែម្តងក៏មានច្រើន ។

៤– របៀបដណ្តឹង

ក) ជើងទី ១

កាលឲ្យមនុស្សទៅនិយាយបែបប្លូវ ឬនិយាយដោយខ្លួនឯងដឹងទំពោយថា គេមុខជាព្រមឲ្យកូនគេហើយ លំដាប់

នោះត្រូវគិតគូរទៅដណ្ដឹងគេទៅទៀតតាមទំនៀម តែមុននឹងទៅដណ្ដឹង ត្រូវចាត់បំរើម្នាក់ឲ្យទៅជូនពត៌មានដល់អ្នកគ្រប់គ្រងកូនស្រីថា លោកអ្នកឈ្មោះនោះ នៅស្រុកខែត្រឈ្មោះនោះ នឹងឲ្យអ្នកផ្ញើរមកប្រណិបប័តន៍សូមដណ្ដឹងកូនស្រីលោក-អ្នក ៣ ជើង តាមទំនៀមស្រុកដូច្នេះ តើលោកអ្នកនឹងមេត្តាអនុញ្ញាតឲ្យមកនៅថ្ងៃណាខែណា? សូមមានប្រសាសន៍ជាដំណឹង ។

មេបាខាងស្រីត្រូវកំណត់ថ្ងៃ ខែ តាមដែលឃើញថា ជាថ្ងៃមង្គលល្អហើយងាយស្រួល ទៅឲ្យអ្នកសាមីដើមការវិញ កាលដល់ថ្ងៃខែនោះហើយ អ្នកសាមីដើមការ ត្រូវពឹងរកស្រី ៣ នាក់ ដែលជាអ្នកមានគុណសម្បត្តិដូចពោលមកហើយក្នុងរឿងចែចូវ ឲ្យទៅដណ្ដឹង។ ស្រីអ្នកតំណាងខ្លួនទៅដណ្ដឹងកូនគេនោះ តាមភាសាស្រុកហៅថា «អ្នកផ្ញើរ» ហើយត្រូវចាត់

ការរៀបរណ្តាប់គ្រឿងភារបណ្ណាការគ្រឿងជំនូនតាមទំនៀមកុងដើមជាដំបូង គឺ:

១-	ស្លា	៨ ដៃ
២-	ម្លូរ	១២ ត្របក
៣-	ហ៊ាំ	៨ ដុំ
៤-	ស្លាថ្នាំ	៨ ដុំ

របស់អំបាលនេះឲ្យរៀបដាក់រង ១ គូ ៗ

៥-	ពេកនុំ	២ តោក
៦-	អន់សម	២ -
៧-	នំគម	២ -
៨-	នំបត់	២ -

ប្រគល់ឲ្យអ្នកផ្ញើនាំទៅកាន់ត្រកូលខាងស្រី ។ ចំណែកឯខាងស្រីក្នុងថ្ងៃនោះ ត្រូវរៀបចំផ្ទះសម្បែងឲ្យស្អាតសម្រាប់ទទួលអ្នកផ្ញើ ហើយនឹងអញ្ជើញពួកញាតិរបស់ខ្លួន ចំនួន

ប្រមាណ ២ នាក់ ៣ នាក់ ឲ្យមកជួបជុំក្នុងវេលានោះដើម្បីនឹងឲ្យជួយស្តាប់ការផង ។

អ្នកផ្ទួរកាលទៅដល់ហើយ គប្បីនិយាយជាពាក្យសុភាពជា : លោកអ្នកឈ្មោះនោះ នៅភូមិ ស្រុក ខេត្តនោះ បានពឹងរកខ្ញុំទាំង ៣ នាក់ ឲ្យជាអ្នកផ្ទួរនាំភស្តុភារស្លាម្លូមកជូនសូមដណ្តឹងនាងឈ្មោះនោះជាកូនលោកអ្នកនោះ ឲ្យជាភរិយាឈ្មោះនាយនោះ ជាកូនរបស់លោកសាមីដើមការ បើលោកអ្នកមេត្តាឲ្យទាន នឹងបានលើកគ្រឿងបណ្តាការជូនពិសាតាមត្រូវការ ។

មាតា - បិតានឹងពួកមេបាគប្បីតបថា ដែលអ្នកផ្ទួរមានប្រសាសន៍មកអម្បាញ់មិញ ពេញជាពិរោះហើយ យើងជាមេបាមិនទាស់ក្រអ្វីទេ តែបើកូនយើងនៅក្មេងសេចក្តី ខ្ជីខ្ជាប់សណ្តាប់ស្រុក ពុំទាន់ចេះធ្វើ

ការរកស៊ីនៅឡើយ ពុំទាន់គួរនឹងទុកដាក់ឲ្យមានប្ដី យើងទុកប្រដៅឲ្យចេះធ្វើការរកស៊ី នឹងទំនៀមទម្លាប់សណ្ដាប់ស្រុកសិន មិនគួរនឹងឲ្យអ្នកឯណោះមកភពប្រសប់ផងទេ ។

អ្នកផ្ទុំនិយាយសសោះអន្ទងថា: បើលោកអ្នកទប់ប្រឡាយ សុំស្រាយរបង បើលោកអ្នកទាត់ជើងស្ដាំ សុំខ្ទបជើងឆ្វេង បើកូនលោកអ្នកនៅក្មេង យូរទៅគង់តែចេះលែងតែលោកអ្នកមេត្តាឲ្យទានចុះ ។

ពួកមេបាត្រូវស្នងសារទៅវិញ អ្នកណោមគង់តែបានអង្គ អ្នកដេញចង់ឲ្យតែទាន់ អ្នករត់បង់ឲ្យតែរួច អ្នកមកញយៗ បាយអស់ឆ្នាំងនៅ រឿងនេះបើយើងមិនទទួលហាក់ដូចស្អូរពិន់ និងបណ្ដេញទៅហាក់ដូច

មិនគួរ ដូច្នេះសុំឲ្យរង់ចាំយើងសួរមេបាជិតឆ្ងាយសិ
បើឱសប្ដាហ៍ទៅមកជើងក្រោយគង់តែនឹងដឹង

ចំណោះឈ្មោះថា បានផ្លូវ ១ ជើងហើយ អ្នកផ្លូវត្រូវលើ
ភ័ស្តុភារស្លាម្ជូនទៅមេបាតាមទំនៀម ៗ

១- ជើងជាគំរប់ពីរ

ស៊ីស្លាកន្សែង

កាលឲ្យអ្នកផ្លូវទៅដណ្ដឹង ១ ជើងហើយ ឃើញថាគេ
ទាន់អនុញ្ញាតឲ្យដាច់ស្រេចនៅឡើយ គ្រាន់តែបើកផ្លូវឲ្យដើរ
ទៅទៀត ដូច្នេះ អ្នកសាមីដើមការក៏ត្រូវគិតគូរទៅដណ្ដឹងតទៅ
ទៀតតាមទំនៀម ក្នុងឱកាសណាមួយដ៏សមគួរ ៗ តែមុននឹង
ឲ្យអ្នកផ្លូវទៅដណ្ដឹង ត្រូវជូនដំណឹងទៅដល់ខាងស្រី ដូចពោល
ហើយ ក្នុងជើងជាដំបូង កាលបានកំណត់ថ្ងៃខែមកហើយ
ត្រូវចាត់រណ្ដាប់ ស្លាកន្សែង គឺរង ១ មានកន្សែងបញ្ចពណ៌

(កន្ទេលមានសម្បុរ ៥ យ៉ាង) ឬកន្ទេលប្រឡុង ១ ក្រាលលើរានោះហើយរៀបគ្រឿងស្លាគ្រប់មុខដាក់លើកន្ទេលនោះ និងរៀបបណ្ដាការគ្រឿងដណ្ដឹងតាមទំនៀមគឺ :

១– ស្លា = ១៦ ដៃ

២– ម្លូរ = ១៤ ត្របក

៣– ថ្កិ = ១៦ ដុំ

៤– ស្លាថ្កិ = ១៦ ដុំ

៥– ទៀន = ១ គូ

៦– ស្រា = ២ ស៊ីក (គឺ២ដប)

របស់អំពាលនេះឲ្យញែកដាក់ទង ១ គូ ។

៧– ចេកទុំ ២ តោក

៨– អន្សម ២ –

៩– នំគម ២ –

១០– នំបង់ឆ្ញាញ់ ២ –

កាលរៀបរណ្ដាប់បានស្រេចយ៉ាងនេះហើយ ត្រូវប្រគល់ឲ្យអ្នកផ្សំនាំទៅកាន់ត្រកូលខាងស្រី ៗ ចំណែកឯខាងស្រីក្នុងថ្ងៃនោះ ក៏ត្រូវអញ្ជើញញាតិសន្ដានជិតខាងរបស់ខ្លួនឲ្យមកជួបជុំដូចមុន ៗ អ្នកផ្សំទៅដល់ហើយគប្បីថ្លែងថា សូមជំរាបអស់លោកមេបាធំ-តូច សូមជ្រាបដ្បិតអ្នកសាមីដើមការបានពឹងពររកខ្ញុំឲ្យមក សូមដណ្ដឹងកូនស្រីលោកមេបាមួយជើងមុនហើយ ដូចលោកមេបាទាំងពួងជ្រាបស្រាប់ហើយឥឡូវនេះក៏បានពឹងពររកខ្ញុំទាំង ៣ នាក់ឲ្យនាំភស្តុភារបណ្ណាការស្លាម្លូមក សូមចងពន្ធជាសាច់សន្ដានស្ពានមេត្រី ជាប់ពូជរួមពង្សវង្សញាតិជាមួយគ្នាតទៅ ដោយសូមដណ្ដឹងនាងឈ្មោះនោះជាកូនលោកមេបា ឲ្យជាភរិយាឈ្មោះនាយនោះ ជាកូន

អ្នកសាងដើមការ បើលោកមេបា:មត្តាឲ្យមាននឹងបាន
លើកស្លាកស្នែងជូនពិសា ជាគ្រឿងសំគាល់សេចក្តី
ជាប់សម្ពន្ធមេត្រីតទៅ ហើយនឹងបានលើកគ្រឿង
បណ្ណាការអំបាលនេះជូនពិសាទៀតតាមត្រូវការ ។

ពួកមេបាត្រូវតបជា យើងសព្វថ្ងៃក៏ត្រូវការរកតែ
ញាតិសន្តានព្រៀងលានសម្ពាយ ក្រែងជូនដើរយប់-
ព្រឹកជិតឆ្ងាយនឹងបានចូលសំណាក់ពក់អាស្រ័យ តែ
ជាវេលានេះ យើងជាមេបានឹងទុកដាក់តែម្តង ឃើញ
ពុំទាន់គួរការ ប្រការ ១ អ្នកជាអ្នកផ្ញើនេះជាភេទស្ត្រី
ភាព ក្រែងទទួលគ្រប់ជំពូកអំពីយើងជាមេបាពុំបាន
ប្រការ ២ ដោយយើងជាមេបាវាល់គ្នា ពុំទាន់បាន
ឃើញរូបឆោមលោមពណ៌ នឹងពុំទាន់បានដឹងគំនិត

មារយាទរបស់កូនប្រុសអ្នក ដូច្នេះសូមឲ្យអ្នកផ្ញើរឹល ទៅជំរាបអ្នកសាមីដើមការ ឲ្យពឹងរកបុរសដែលជាអ្នកមានពូជពង្សល្អជាអ្នកមានគូស្រករដោយមានខាន់ស្លាហើយនៅរស់ទាំងពីរ ជាអ្នកមានសតិបញ្ញាស្គាល់រាក់ជ្រៅត្រូវខុសខ្ពស់ទាប ឲ្យមកនិយាយការនឹងយើងជាមេបា ទាំងឲ្យនាំខ្លួនកូនប្រុសមកឲ្យយើងពិនិត្យមើលផង បើឃើញគួរសមហើយយើងក៏មិនថាអ្វី ។

លំដាប់នោះអ្នកផ្ញើរលើកស្លាកន្សែង ជូនទៅពួកមេបាពិសាទូទៅគ្រប់គ្នា(មានទំនៀមថា ពួកមេបាដែលពិសាស្លា ត្រូវបៀកម្លូ២សន្លឹកដើម្បីជាប្រផ្នូលឲ្យកម្លោះក្រមុំទាំងពីរនោះបានជាគូគ្នា) ហើយនឹងលើកគ្រឿងបណ្ដាការស្លាម្លូជូនទៅទៀត ។ ប៉ុណ្ណេះឈ្មោះថា បានផ្ញើរជាគំរប់ពីរដងហើយ ។

ការដណ្ដឹងកូនក្រមុំរបៀបដើមនេះ ហៅតាមកិរិយាដែលស៊ីស្លាដែលភ្ជាប់ដោយកន្សែងដាក់លើវនោះថា "ស៊ីស្លាកន្សែង" បើហៅតាមរូប គួរហៅថា "ស៊ីស្លាតូចបញ្ជាប់ពាក្យ" ឬហៅថា "បញ្ជាប់ពាក្យតូច" ដូច្នេះក៏បាន ។

គ) ជើងជាគំរប់បី

ស៊ីស្លាបញ្ជាប់ពាក្យ

អំណើះ អំពីនោះមក អ្នកសាមីដើមការ ត្រូវគិតគូរទៅដណ្ដឹង ឲ្យបានជាដាច់ស្រេចតទៅ ។ មុននឹងទៅត្រូវជូនពត៌មានទៅដល់ខាងស្រីដូចមុន ។ ចំណែកឯខាងស្រីសោត ក៏ត្រូវកំណត់ថ្ងៃខែ ឲ្យមក នឹងត្រូវរៀបចំគេហដ្ឋាន នឹងអញ្ជើញពួកញាតិសន្ដានសាច់សាលោហិតឲ្យមកកាន់ទីសន្និបាតក្នុងផ្ទះនោះ ឲ្យបានចំនួនច្រើនជាងជើងមុន ។ ព្រោះជើងនេះជាការសំខាន់ ដែលត្រូវអនុម័តិ ឬបដិសេធឲ្យដាច់ខាតទៅថាត្រូវឲ្យឬត្រូវឈប់ខាន នេះជាកិច្ចរបស់ពួកញាតិដីជាក្រុមប្រឹក្សា

ត្រូវសម្រេចដោយព្រមព្រៀងគ្នានឹងមាតា - បិតាឬអាណាព្យាបាល ។ អ្នកសាមីដើមការកាលបានដំណឹងកំណត់ថ្ងៃខែមកហើយត្រូវតែរកអ្នកផ្សំ ៣ នាក់ ដូចមុន និងប្រុស ៣ នាក់ទៀត គឺរកបុរសដែលមានគុណសម្បត្តិដូចដែលមេបាបង្គាប់មកខាងលើនេះ ឲ្យបាន ២ នាក់តាមប្រក្រតី គេច្រើនយកអ្នកដែលធ្លាប់ធ្វើការនោះមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះមកហើយ និងក្មេងប្រុសជំទង់ ១ នាក់ទៀត ឲ្យជាអ្នកកាន់គ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់អ្នកដណ្តឹងនោះ ប្រុសអ្នកដណ្តឹង ៣ នាក់នេះហៅតាមភាសាស្រុកថា "អ្នកមហា" ហើយត្រូវរៀបរណ្តាប់កស្តុភារបណ្តាការឲ្យមានចំនួនច្រើនជាងពេលមុន ៗ តាមបែបដែលលោកកំណត់ទុកមកនោះ ដូច្នេះ គឺ ៖

១–	ស្លា	១០០ ដៃ
២ –	ម្លូ	២០០ ស្លឹក
៣–	ជាំ	២៨ ដុំ

៤- ស្លាជ្ជា ២៨ ដុំ

៥- ទៀន ១ -

៦- ស្រា ៤ សឹក

របស់អំបាលនេះ ញែកដាក់រងឬតោក ១ គូ

៧- ចេកទុំ ២ តោក

៨- អន្សម ២ -

៩- នំគម ២ -

១០- នំបន្ទាញ់ ២ -

១១- នំកត្រំ ២ -

១២- នំក្រូច ២ -

ព្រមទាំងបន្ទែ ៣ មុខ រួមប្រមាណជា ១ កញ្ច្រែង នឹង អង្ករ ត្រី-មាន់-ទា ទៀតតាមសមគួរ ។

ឯឈ្មោះរបស់ នឹងចំនួនរបស់ ជាគ្រឿងបណ្ដាការ សម្រាប់ដណ្ដឹង ដែលរៀបរាប់មកខាងលើនេះបានកត់យក

តាមរបៀបដែលមានក្នុងសៀវភៅទម្រង់ការបុរាណ ១ យ៉ាង ដែលថា ព្រះជ័យជេស្តាភមាត់ស្ងួរទ្រង់តែងទុក សុំឲ្យប្រាប់ថា បែបនេះជារបៀបបុរាណសុទ្ធ លុះកន្លងមកដល់វេលានេះ របៀបនោះបានប្រែប្រួលទៅតាមកាលៈទេសៈនិយម ដូចយ៉ាងគ្រឿងផ្លែឈើ របស់ចាស់មានតែផ្លែចេក ១ មុខ សព្វថ្ងៃស្រុកខ្លះដែលសម្បូណ៌ផ្លែឈើ គេប្រើផ្លែឈើផ្សេងៗ ច្រើនមុខជាងនោះ ដូចយ៉ាងផ្លែក្រូច-មង្ឃុតល្មុត-ម្នាស់ ។ ល ។ (តាមរដូវដែលឈើណាផ្លែ ក៏ប្រើផ្លែឈើនោះ) នឹងត្រូវរៀបរបស់សម្រាប់បញ្ចាំចិត្ត ជាគ្រឿងមាស-ពេជ្រ ដូចយ៉ាងខ្សែខ្លួន-ខ្សែក កង ទំហូ យ៉ាងណានិមួយ នឹងសំពត់ស្បៀក ១ អាវព្រែ ១ ក្រមាព្រែ ១ (ជួនកាលមានឆត្រ ១ផង) ។

កាលរៀបរួចហើយ ត្រូវប្រគល់ឲ្យអ្នកជំនូ, អ្នកមហានិងអ្នកជំនួយខ្លះទៀត នាំទៅកាន់ត្រកូលខាងស្រី នឹងត្រូវតាក់

តែងកូនប្រុសដែលជាសាម៉ីខ្លួនឲ្យទៅជាមួយនោះផង កាល
ទៅដល់ភូមិនោះ អ្នកផ្លូវត្រូវប្រាប់ឲ្យកូនប្រុសទៅសំណាក់
នៅផ្ទះអ្នកណាមួយ មួយអន្លើសិន រង់ចាំគេហៅខ្លួនសឹម
ឡើងទៅ ។ ចំណែកឯអ្នកផ្លូវមេបាមហាត្រូវនាំបណ្ដាការ
ឡើងទៅលើផ្ទះខាងស្រី ក្នុងវេលានោះនឹងឃើញពួកមេបា
ប្រុស-ស្រីអង្គុយចាំត្រៀបត្រា ។ ខណៈនោះអ្នកផ្លូវត្រូវជំរាប
ថា “ សូមជំរាបអស់ លោកមេបាប្រុស-ស្រី សូមជ្រាប
ដ្បិតសាមីដើមការបានពឹងពាក្យខ្ញុំជាអ្នកផ្លូវឲ្យមកសូម
ដណ្ដឹងកូនស្រីរបស់លោកមេបា ពីរដងរួចមកហើយ
ដូចលោកមេបាជ្រាបស្រាប់តែគ្រាក្រោយនោះលោក
មានប្រសាសន៍ថា ខ្ញុំជាអ្នកផ្លូវនេះជាស្រីស្រដីការ
អ្វីពុំជាប់ស្រេច នឹងទទួលការបង្គាប់បញ្ជាពីលោក
មេបាក្រែងពុំបាន ទើបលោកឲ្យខ្ញុំទៅជំរាបលោក

ដើមការ ឲ្យពឹងរកប្រុសដែលមានសត្តិបញ្ញាមក
និយាយការនឹងលោក តិទ្យូវអ្នកសាមីដើមការបាន
ពឹងរកបុរសដែលមានគុណសម្បត្តិ ដូចដែលលោក
មេបាបានបង្គាប់ទៅគឺអ្នកទាំង ៣ នេះ ឲ្យខ្ញុំនាំមក
ប្រណិប័តន៍ជូនលោកមេបា ដើម្បីនិយាយមង្គលគ្រប់
ជំពូកតទៅ: ក្នុងវារៈជាគំរប់ ៣ ជើងនេះសូម
ឲ្យលោកមេបាបញ្ញត្តគ្រប់ជំពូក មកលើអ្នកមហា
អំបាលនេះដែលជាអ្នកតំណាងសាមីដើមការ នឹង
បានប្រតិប័តន៍តាមគួរនឹងការ ។

លំដាប់នោះអ្នកមហាត្រូវប្តឹងស្នើរអំពីមុខតំណែងរបស់
ខ្លួនថា៖ សូមទានក្រាបប្រណិប័តន៍ អស់លោកមេបា
ត្រកូលរៀមច្បងធំ.តូច សូមទានជ្រាប ។

ដ្បិតអ្នកសាមីដើមការបានពឹងពាក់ខ្ញុំប្របាទឲ្យមកធ្វើជាមហា សូមជំរាបមង្គលការទាំងពួងនឹងលោកមេបា តាមច្បាប់រណ្ដាប់ស្រុក ដូច្នេះ សូមលោកមេត្តាពិតពិលរមិលមើលខ្ញុំប្របាទ ជាល្មមធ្វើជាមហាបានឬយ៉ាងណា ? បើលោកមេត្តាអនុកូលបូលចិត្តតាំងឲ្យខ្ញុំប្របាទធ្វើជាមហាហើយ ខ្ញុំប្របាទសុំពាក់អាវផាយ ស្រាយមាត់បិនតម្រង់ពែង នឹងអុជទៀនទាំងគូ សូមក្រាបប្រណិប័តន៍និយាយមង្គលការតទៅតាមការ ៗ

ពួកមេបាត្រូវអនុម័តថា : បើយើងអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកធ្វើជាមហាពេញយសសក្ដិចុះ ។

ទំនៀមអ្នកមហាទាំង ៣ នាក់ ត្រូវពាក់អាវពាណ៌ក្រហម

សុទ្ធ ឬលាយដោយពណ៌ក្រហម ការដែលធ្លាប់ប្រើមកហើ
គឺការល្បើកការផ្កាមាសប្រាក់ ការសារបាប់ជាដើម អ្នកដែ
ទទួលមិនមានការកំបាលនេះ សូម្បីនឹងប្រើការព្រៃ ឬ ការ
ដែលពណ៌ក្រហមក៏បានដូចគ្នា, អ្នកមហាធំ ត្រូវមានការដាយ
ពណ៌ក្រហមពាក់ពីលើទៀតផង ។ ចំណែកឯសំពត់ស្បៀ
ក៏ប្រើសំពត់ពណ៌ក្រហមសុទ្ធ ឬលាយដោយពណ៌ក្រហមដូច
គ្នា សំពត់ដែលគេធ្លាប់ប្រើមកហើយ គឺសំពត់ល្បើក សំពត
ជាមួន សំពត់ហូល សំពត់សារបាប់ជាដើម ។ ដើម្បីរ
ត្រៀងសំគាល់យសស័ក្តិ ដែលធំតូចជាងគ្នា ដោយលំដាប់
នៃអ្នកមហាទាំង ៣ នាក់នោះ អ្នកមហាទី ១ ត្រូវប្រើសំពត់
ការពណ៌ក្រហមឆើត, អ្នកមហាទី ២ ត្រូវប្រើពណ៌ក្រហមភ្លូ
បន្តិចចុះមក, អ្នកមហាទី ៣ ត្រូវប្រើពណ៌ក្រហមព្រឿង ។
សុំឲ្យប្រាយថា សំពត់ពណ៌ក្រហមជាសំពត់លេខ ១ ជាពណ៌
មន្តិល លោកមហាគួឲ្យប្រើគ្រឿងកិច្ចមន្តលការទាំងពួង សម្រាប់

អ្នកមហា នឹងសាមីខ្លួនកូនប្រុស-ស្រី ត្រូវប្រើពណ៌នេះជាដរាប · ចំណែកអ្នកឯទៀតនោះ មិនជាប្រមាណ តែពួកអ្នកដែលកាន់សណ្តាប់នេះតឹងរ៉ឹង គេក៏មែងស្លៀកពាក់ពណ៌ក្រហមនៅក្នុងពិធីមង្គលការដែរ ។ អ្នកមហាទី ២ មានគ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ខ្លួនកាន់គឺ ផើង ១ មានស្រា១ដប ពែង ១ គូ គឺដាក់លើផើងនោះ និងទៀន ១ គូ បិទនៅមាត់ផើង, អ្នកមហាទី ៣ មានផើងគ្រឿងស្លា ១ អកកំបោរគ្រឿងស្លានោះគេប្រើអកសំរិទ្ធិ បើគ្មានអកសំរិទ្ធ គេប្រើអកប្រាក់ គ្រឿងឯទៀត គេប្រើគ្រឿងប្រាក់ មានកន្សែងបញ្ចពណ៌ ឬកន្សែងប្រហុច ១ ក្រាលនៅទ្រនាប់គ្រឿងស្លានោះ ។ កាលមេបាអនុញ្ញាតឲ្យតែងពេញយសស័ក្តិហើយអ្នកមហាធំ ត្រូវពាក់អាវផាយក្រហមឡើង (តែស្រុកស្រែចំការ ដែលគ្មានអាវផាយគេមិនបាច់ពាក់ក៏បានដែរ) អ្នកមហាទី ២ ត្រូវអុជទៀននៅផើងនោះឡើង ហើយខ្ជិតកាន់ផើងនោះ ដោយដៃទាំងពីរ ទាំង

ក្រមហារទី ៣ ក៏ត្រូវលើករស្លាដកកាន់ឡើងដូចគ្នានោះ ,
ស្នកមហារទី ១ ប្រណម្យដៃឡើងហើយ បន្ទន់ខ្លួនបន្តិចជា
កិរិយាគោរពពួកមេបា ហើយនិយាយថា សូមទានសូមក្រាប
ប្រណិប័តន៍អស់លោកមេបាសូមទានជ្រាប ៗ ដ្បិត
សាមីខ្លួនដើមការបានពឹងពររកខ្ញុំប្របាទទាំង ៣ នាក់
ឲ្យមកបងស្ពានមេត្រីដណ្ដឹងកូនស្រីលោកមេបាឈ្មោះ
នាង . . នោះ ឲ្យជាភរិយាឈ្មោះ(១)នាយ . . . នោះ
ជាបុត្ររបស់អ្នកសាមីដើមការ បើលោកមេត្តាឲ្យ
ទាន នឹងបានលើកស្លាបញ្ជាប់ពាក្យ ព្រមដោយ
ភស្តុភារបណ្ដាការជូនពិសានិងសូមប្រណិប័តន៍ ជូន
ទ្រព្យបញ្ចាំចិត្តទុកជាសំគាល់តទៅ ៗ

១– បើកូនប្រុសនោះ មានបណ្ដាស័ក្តិដូចម្ដេចត្រូវពោលចេញតំណែង
នឹងយសស័ក្តិនោះ ៗ

ពួកមេបាត្រូវឆ្លើយតបតាមសមគួរថា : ការដែលអ្នកសាមីដើមការបានពឹងពររកអ្នកផ្លូវហៅមហា ឲ្យមកសូមដណ្ដឹងកូនស្រីយើងជាគំរប់ ៣ ដងហើយនោះ យើងក៏រសៀលចិត្តណាស់ទៅដែរហើយ តែយើងមិនទាន់អស់អញ្ញល់គេញក្នុងចិត្តដោយហេតុថាយើងរាល់គ្នាជាមេបា ពុំទាន់ដែលបានឃើញរូបឆោមកូនប្រុសរបស់អ្នកមហា មិនដឹងជាមានរាងកាយវិកលវិការជរាទុព៌លភាពយ៉ាងណា ឬល្អជាទេ នោះយើងពុំបានឃើញ ពុំបានដឹង ។

អ្នកមហាតបជំរាបតាមពិតថា សូមទានសូមក្រាបប្រណិប័តន៍អស់លោកមេបា សូមទានជ្រាប ។

ឯកូនប្រុសខ្ញុំប្របាទនោះមានរូបឆោមជាមជ្ឈិម

បុរស ឥតមានវិកលវិការអវយវៈឯណានិមួយ ដែល មិនគួរដល់ការងារសម្រាប់ខ្លួននោះទេ ។

ពួកមេបាត្រូវថា : ដែលអ្នកមហានិយាយមកតែ មាត់ទទេដូច្នេះ នឹងយកជាបន្ទាល់ពុំបាន ត្រូវឲ្យ អ្នកមហានាំខ្លួនកូនប្រុសមក ឲ្យយើងជាមេបារាល់គ្នា ពិនិត្យមើលក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

អ្នកមហាត្រូវប្រាប់អ្នកផ្ទះ ឲ្យទៅនាំយកកូនប្រុសមក ។ កាលកូនប្រុសមកដល់ហើយ អ្នកមហាត្រូវជំរាបជូនខ្លួនកូន ប្រុសថា សូមទាន, សូមក្រាបប្រណិប័តន៍ជូនខ្លួនកូន ប្រុស សូមលោកមេបាពិនិត្យមើលរូបឆោមចុះ ។

ពួកមេបាត្រូវបង្គាប់ឲ្យកូនប្រុសនោះ ដោះអាវចេញ ហើយពិនិត្យមើលរាងកាយសព្វគ្រប់ទៅ កាលពិនិត្យរួចហើយ ត្រូវទកទាល់ទៅអ្នកមហាវិញថា : កូនប្រុសអ្នកមហានោះ

មានរូបឆោមគ្រាន់បើហើយ តែយើងនៅមានចិត្តពិធិលធ្វល់សង្កាថា ក្រែងកូនប្រុសអ្នកឯង ជាអ្នកលេង-ប្រមឹកផឹកស្រវឹង ជក់អាភៀនញៀនកញ្ឆា ឬប្រព្រឹត្តភ្នាល់លេងល្បែងដើរស៊ីសង រហូតដល់ទៅមានជំពាក់បំណុលគេដ៏លើសលុប ឬមានស្រីសង្សារកំណាន់ចិត្តហើយ តែមាតាបិតានាំបង្វែងមកដណ្ដឹងកូនយើង អម្បាលនេះជាដើមជាកិច្ច ដែលយើងត្រូវពិនិត្យដែរ ។

អ្នកមហាត្រូវបេក្ខជានឹង ទទួលធានាលើខ្លួនចំពោះមុខកូនប្រុសថា ៖ កូនប្រុសខ្ញុំប្របាទជាអ្នកប្រព្រឹត្តសុចរិតស្លូតត្រង់ត្រឹមត្រូវដូចអ្នកស្រុកទាំងពួង មិនមានប្រព្រឹត្តបទអាក្រក់ ទាក់ទាមដោយបទអាក្រក់ទាំងប៉ុន្មាន

ដូចលោកបោទមកអម្បាញមិញនោះទេ ខ្ញុំប្របាទ សូមធានាលើខ្លួន សូមឲ្យលោកស៊ើបសួរមើលចុះ បើមិនពិតដូចខ្ញុំប្របាទថា ខ្ញុំប្របាទសូមទទួលទោស ដោយឲ្យលោកផ្តាច់ចេញ ហើយឲ្យអ្នកយកភស្តុភារបណ្ណាការ ដែលជូនបញ្ជាប់ពាក្យបញ្ចុំចិត្តទាំងអស់ចុះ ។

អ្នកមហាត្រូវទទួលចុះសម្រុំថា : អើបើអ្នកមហាទទួលធានាលើខ្លួនដូច្នេះ យើងក៏ព្រមល្មមឲ្យហើយ តែថាតាំងអំពីនេះទៅ ត្រូវអ្នកមហាប្រាប់កូនប្រុសឲ្យស្គាល់នឹងរាប់អាន យើងរាល់គ្នាមេបាអម្បាលនេះ គឺឈ្មោះជាឪពុកធំ ឈ្មោះនេះជាម្តាយធំ ឈ្មោះនេះជាមា ឈ្មោះនេះជាម្តាយមីង ។ល។

អ្នកមហាគ្រូទទួលថា : ខ្ញុំប្របាទនឹងប្រៀនប្រដៅកូនប្រុសឲ្យស្គាល់ នឹងគោរពរាប់អានអស់លោកមេបាត្រកូលរៀមច្បង ។ ប៉ុណ្ណេះហើយ អ្នកមហាគ្រូលើកគ្រឿងស្លាបញ្ចប់ពាក្យ ជូនទៅមេបាស្រីពិសា ពួកមេបាគប្បីបៀកម្លូ ពិសាម្លូន ២ សន្លឹកដូចមុន ៗ ។

លំដាប់នោះ, អ្នកមហាគ្រូនិយាយមេបាថា : សូមអស់លោកមេបាមេត្តាពិតពិលរមិលមើលនូវគ្រឿងភស្តុភារបណ្ណាការអម្បាលនេះ បើឃើញខ្វះខាតត្រង់មុខណានឹងបានបែមជូនទាល់តែគ្រប់គ្រាន់ ។ ពួកមេបាត្រូវថាល្មមគួរសមហើយ ។ ហើយត្រូវប្រាប់ស្មៀនម្នាក់ ឲ្យមកកត់របស់ទាំងអម្បាលនោះទុកជាចំណាំតទៅ ក្រែងកើតហេតុទៅថ្ងៃក្រោយនឹងបានជាបន្ទាល់ ។ ប៉ុណ្ណោះណ្ហោះចៅ

ស្រេចការក្នុងរឿងដណ្ដឹងហើយ ។

ក្នុងឱកាសដែលស៊ីស្លាបញ្ជាប់ពាក្យហើយនេះ តាមទំនៀមបុរាណ អ្នកមហាត្រូវជំរាបសូមឲ្យមេបា បន្ទាប់ពីជឿនធ្វើផ្ទះការ មេបាត្រូវបង្គាប់ឲ្យធ្វើផ្ទះ ១ ខ្នង ៣ ល្វែង មានហប់មុខហប់ក្រោយ ។ គ្រឿងផ្ទះនោះយកឈើអ្វីប្រវែង ទទឹង បណ្ដោយប៉ុន្មានម៉ែត្រ កំពស់ប៉ុន្មានម៉ែត្រ ប្រក់ស្លឹកឬប្រក់ក្បឿង ជញ្ជាំងស្លឹកឬជញ្ជាំងក្ដារ ក្រាលរនាបឬក្រាលក្ដារ ត្រូវបង្គាប់ឲ្យសព្វគ្រប់ដែរ តែមុននេះ ត្រូវមេបាពិតពិចារមើលដល់ធនធាន និងវង្សត្រកូលទាំងសងខាង និងត្រូវព្រមព្រៀងមួយអន្លើ ដោយមាតាបិតាឬអ្នកណាណាញាតាទាលស្គាល់ ហើយបង្គាប់ឲ្យជាអន្ទ្រូបទៅតាមភាពនោះឲ្យល្មមតែធ្វើកើត ហើយត្រូវកំណត់ទុកពេលឲ្យធ្វើក្នុងរវាងពី ៦ ខែ ទៅដល់មួយឆ្នាំ ។ តែសម័យនេះ ពួកអ្នកក្រុងគេមិន

បណ្ដាប់ឲ្យធ្វើផ្ទះទេ គេបណ្ដាប់យកជាប្រាក់ជំនួសក៏មាន គេមិនបណ្ដាប់ក៏មាន ។ ចំណែកឯអ្នកស្រុកក្រៅ នៅកាន់ទំនៀមបណ្ដាប់ឲ្យធ្វើផ្ទះនៅឡើយជាច្រើន ។

ក្នុងកាលដែលដណ្ដឹងជាគំរប់ ៣ ឆ្នាំនោះ ពួកមេបាបានសួរបញ្ជាក់ពីគំនិតមារយាទរបស់កូនប្រុសសព្វគ្រប់ អ្នកមហាបានជំរាបថា មានគំនិតមារយាទល្អ សូមឲ្យស៊ើបសួរមើលចុះ បើមិនពិតដូចពាក្យជំរាប សូមឲ្យផ្ដាច់ចេញចុះ តែម្ល៉ឹងហើយ ក៏ពួកមេបានៅមិនទាន់អស់ចិត្ត ទើបមានទំនៀមថា ពីត្រឹមវេលាដែលដណ្ដឹងគ្រប់ ៣ ឆ្នាំហើយ ត្រូវឲ្យកូនប្រុសទៅបំរើម្ដាយក្មេកឪពុកក្មេក ដរាបដល់ពេលរៀបការ ។ ការដែលឲ្យកូនប្រសា ទៅនៅបំរើដូច្នេះ ក៏ដើម្បីនឹងពិនិត្យមើលគំនិតមារយាទនោះឯង ។ ក្នុងរវាងដែលកូនប្រសាទៅនៅបំរើនោះ មានផ្ដាច់ជាច្រើនណាស់ហើយ ដោយ

ហេតុកូនប្រុសានោះ ទៅសំដែងកិរិយាមារយាទអាក្រក់ឲ្យគេឃើញ ។

តែការដែលទៅនៅបំរើ មិនមែនសុទ្ធតែត្រូវទៅនៅទាំងអស់គ្នាដោយខានមិនបាននោះទេ ស្រេចហើយតែម្តាយក្មេក ឪពុកក្មេក គេត្រូវការឲ្យទៅនៅបំរើផង ទើបទៅនៅបំរើបាន អ្នកខ្លះគេមិនចូលចិត្តឲ្យកូនប្រុសា ដែលមិនទាន់ស៊ប់ដូច្នេះ មកនៅបំរើក៏មានដែរ ។ គេមិនត្រូវការឲ្យមកនៅបំរើក្តី ឬ សាមីខ្លួនកូនប្រុសានោះ ជាអ្នកទីទ័លក្រ គ្មានអ្នកកាន់កាប់ ការក្នុងផ្ទះជំនួសខ្លួនក្តី កូនប្រុសានោះជាអ្នករាជការក្តី អំពាលនេះសូម្បីមិនទៅនៅបំរើក៏បាន ។

៥- របៀបជូនពេលា

អ្នកដែលត្រូវធ្វើផ្ទះក្តី អ្នកដែលមិនត្រូវធ្វើផ្ទះក្តី កាលដល់ឱកាសណាមួយដ៏សមគួរហើយ ត្រូវជូនពេលា គឺ កំណត់ថ្ងៃ ខែ ដែលនឹងរៀបមង្គលការឲ្យទៅខាងស្រីជ្រាប

សូមអនុញ្ញាតរៀបការកូនតាមកំណត់នោះ តែអ្នកដែលត្រូវធ្វើផ្ទះនោះ ត្រូវជូនក្នុងវេលាដែលធ្វើផ្ទះរួចហើយ គឺត្រូវឲ្យហោរឬអាចារ្យគន់គូរមើលឫក្សថ្ងៃ ខែ ដែលល្អត្រូវនឹងរៀបមង្គលការបាន ។ តាមទំនៀម គេត្រូវវៀរដែលលេខសេសគូ បាននឹងខែលេខ ១, ៣, ៥, ៧, ៩, ១១ ។ ត្រូវធ្វើក្នុងខែដែលលេខគត់គូ គឺខែលេខ ២; ៤, ៦, ៨ ១០ ១២ តែបើក្នុងរដូវភិក្ខុសង្ឃចូលវស្សា គឺរដូវវស្សាពី ១ រោច ខែអាសាឍទៅដល់ ១៥ កើតខែអស្សុជ សូម្បីខែជាលេខគត់គូក៏ត្រូវវៀរដែរ ។ កាលគន់គូរទៅហើយ ត្រូវលើថ្ងៃខែណាក៏ត្រូវកត់ថ្ងៃខែនោះ ចុះក្នុងផែនក្រដាសមួយ ហើយត្រូវរៀបកស្តុភារជាកំដរដៃតាមទំនៀម គឺ :

១– ស្លា ១០០

២– ម្លូ ១០០

៣– ចេកនំ ២ ស្និត

៥ - រងស្លា ដាក់គ្រឿងស្លាសព្វគ្រប់

រួចហើយត្រូវប្រគល់ឲ្យអ្នកផ្លូវ ព្រមទាំងក្រដាសកំណត់ពេលា ឲ្យនាំយកទៅជូនមេបាខាងស្រី ។ កាលបានទទួលហើយ បើមិនមានធុរៈជាទម្ងន់ទេ ត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យគេ ។ កាលបើបានអនុញ្ញាតព្រមព្រៀងគ្នាហើយ អ្នកផ្លូវត្រូវជំរាប

សូមឲ្យមេបាបង្គាប់គ្រឿងភស្តុភារបណ្ណាការសព្វសរពើដែលត្រូវជូន នឹងត្រូវប្រើប្រាស់ក្នុងឱកាសធ្វើមង្គលការ ។ មេបាត្រូវកត់ចំនួនភស្តុភារបណ្ណាការទាំងនោះ ដោយជំពូក ៗ តាមសមគួរហើយ ត្រូវប្រគល់ឲ្យអ្នកផ្លូវ យកទៅជូនអ្នកសាមីដើមការ ។

៦ - របៀបបង្គាប់

ឯភស្តុភារបណ្ណាការនោះ តាមទំនៀមបុរាណដែលមានក្នុងសៀវភៅទម្រង់ការមួយយ៉ាង ដែលហៅ ព្រះជ័យចេស្ដារាមាឥស្សូរ ទ្រង់តែងតាំងទុកនោះ ហៅត្រូវបង្គាប់ដូច្នេះ :

ក) គ្រឿងបណ្ដាការការធំ

១- ស្លា ១.០០០ ដៃ

២- ម្លូ ១.០០០ ត្របក

៣- ហ៊ុំ ៥ នាឡិ

៤- ស្លាធ្វា ១ ជាលកន្ទុះ

៥- កំបោរ ២ តម្លុ

៦- អង្ករខ្សាយ ២ ហាំង

៧- អង្ករដំណើប ១ ហាំង

៨- ត្រីស្រស់ ៧ ស្នែង (ក្នុង១ស្នែងត្រី៣០រាយ)

៩- ត្រីងៀត ១៥ រាយ

១០- ត្រីឆ្អើរ ១៥ -

១១- មាន់ ៣០ -

១២- ទា ១៥ -

១៣- ប្រហុក ៥ នាឡិ

១៤-អំបិល ១ ពាងតូច

១៥- ស្រា ៤ ក្អម (ក្អមគោកគ្រួស)

១៦- ស្រាពពុះ ១ ក្អម

១៧-បន្លែ ១០ មុខ

១៨-ផ្លែឈើ ៣០ មុខ (ក្នុង១មុខ ១ស្លឹក ៥ ផ្លូន)

តែតម្រាខ្លះថា ក្នុង ១ មុខ ៣ ស្លឹក តាមចំនួននេះ

រួមទាំងនំផង ។

ចំនួនគ្រឿងបណ្ណាការ

ចំនួនគ្រឿងបណ្ណាការឯទៀត ដែលនឹងពោលតទៅនេះ គប្បីជ្រាបថា ជារបៀបដែលគេកំណត់ប្រើក្នុងសម័យព្រេងនាយឯណោះ សព្វថ្ងៃអ្នកនគរមិនបានជាកាន់យកតាមកំណត់នេះទាំងអស់ទេ យកខ្លះ មិនយកខ្លះ ព្រោះកាលៈទេសៈប្រែប្រួលទៅ មានរបៀបរបស់ថ្មីផ្សេងៗ កើតឡើង គេក៏

ប្រើរបស់ថ្មីជាជំនួសរបស់ចាស់នោះៗក៏មាន គេលះបោលតែម្តង ដោយមិនមានព្រើរបស់ជំនួសក៏មាន ដូចជាយ៉ាន់អំពិលប្រហុកជាដើម គេឈប់បង្គាប់ គេបង្គាប់ទឹកត្រីជំនួសក៏មានមិនបង្គាប់សោះក៏មាន ត្រីស្រស់-ត្រីងៀត-ត្រីឆ្អើរ គេក៏ឈប់បង្គាប់ដែរ គេបង្គាប់សាច់ជ្រូកជំនួស ក្នុងការមួយ ប្រើសាច់ជ្រូកទម្ងន់តាំងពីមួយហាបឡើងទៅរហូតដល់ពីរហាប តាមការតូច ការធំ ការដែលធំមែនទែន ជួនកាលមានសាច់គោៗមួយទៀតផង របស់ក្រៅពីនេះ គេអាចបន្ថយឲ្យតិចចុះក៏បាន នឹងបន្ថែមឡើងលើសកំណត់នោះក៏បាន តាមរូបការតូចធំៗ

១)- គ្រឿងបណ្ណាការស្លាកំណត់

(លោកបាត្រូវឲ្យបង្គាប់ឲ្យថយចុះពីបណ្ណាការការធំពាក់កណ្តាល) គឺ :

១- ស្លា ៥០០ ដៃ

២- ម្លូ ៥០០ ត្របក

៣- ថ្នាំ ២ នាឡិកន្លះ

៤- ស្លាជ្វា ៨ ដម្លឹង

៥- កំបោរ ១ តុម្ព

៦- អង្ករខ្សាយ ១ ហ៊ឹង

៧- អង្ករដំណើប ១ តៅ

៨- ត្រីស្រស់ ៣ ស្លឹងនឹង ១ ពុន

៩- ត្រីងៀត ៧ រាយ

១០- ត្រីឆ្អើរ ៧ –

១១- មាន់ ១៥ –

១២- ទា ១៥ –

១៣- ប្រហុក ២ នាឡិកន្លះ

១៤- អំបិល កន្លះពាង

១៥- ស្រា ២ ក្អម (ទុំទិន)

១៦- ស្រាពពុះ ១ គៀន(ប្រមាណកន្លះក្អម)

១៧– បន្លែ ៥ មុខ

១៨– ផ្លែឈើ ១៥ មុខ (ចំនួននេះរួម
ទាំងនំនឹងផ្លែឈើ)

គ)– គ្រឿងបណ្ណាការស្លាប់រស់ ត្រូវបង្គាប់ដូច្នេះ ៖

១– ស្លា ២០៥ ដៃ

២– ម្លូ ២០៥ ត្របក

៣– ថ្នាំ ១ នាឡិ

៤– ស្លាម្លូ ៨ ដម្លឹង

៥– កំបោរ ១ ត្រម

៦– អង្ករខ្សាយ ១ តៅ

៧– អង្ករដំណើប ១ កន្តាំង

៨– ត្រីស្រស់ ១ ពុន

៩– ត្រីងៀត ៥ ភាយ

១០– ត្រីឆ្អើរ ៥ –

១១- មាន់ ៧ ភាយ

១២- ទា ៣ -

១៣- ប្រហុក ១ នាឡិ

១៤- អំបិល ១ សៀន

១៥- ស្រាចំណាយ ១ ក្អម

១៦- ស្រាពពុះ ១ ក្អម

ឃ)- គ្រឿងបណ្ដាការស្លាកស្បែង ត្រូវបង្គាប់ដូច្នេះ៖

១- ស្លា ១០៥ ដៃ

២- ម្លូ ១០៥ ត្របក

៣- ថ្នាំ ៦ ដបូង

៤- ស្លាផ្កា ៥ ដុំ

៥- កំបោរ កន្ទះត្រឡ

៦- អង្កខ្សាយ ១ កញ្ជើ

៧- អង្ករដំណើប ១ កន្តាំង

៨- ផ្លែឈើកំរៀម ៥ គោក (ក្នុង១គោក ២ម៉្ហូន ៥ដំបរ)

៩- ស្រាចំណាយ ២ ព្អួច

១០- ស្រាពាតុះ ១ សឹក

១១- ត្រីស្រស់ ១ពុន

១២- មាន់ ៤ភាយ

១៣- ទា ២ -

១៤- បន្លែ ១កន្ត្រែង (រួម ៥ មុខ)

១៥- បាយសម្ល ៥ ហិស

បាយសម្ល ៥ ហិសនេះ សម្រាប់សែនព្រេនដូនតា ។ ហើយជូនឲ្យមេបាពិសារ តែរបៀបសែនព្រេនដូនតាក្នុងសម័យនេះ ឃើញច្រើនតែគេបង្គាប់ឲ្យមាន ចំអាប ២ ហិស បង្អែម ២ ហិស មាន់ស្ងោរមួយគូ ទាស្ងោរមួយគូ សាច់ជ្រូក១ភ្លៅ ។

ង)- គ្រឿងបណ្ដាការស្លាដក់ ត្រូវបង្គាប់ដូច្នេះ :

១- ស្លា	៥ ដៃ
២- ម្លូ	៥ ត្របក
៣- ថ្នាំ	៣ ដុំ
៤- ស្លាធ្មា	២ -
៥- ស្រា	១ កំប៉ុក
៦- ទៀន	១ គូ
៧- ប្រាក់	១ ស្លឹង (តម្រាខ្ទះហាប្រាក់ ១ បាទ)

គ្រឿងស្លាដក់នេះឲ្យវេចនឹងកន្សែងបញ្ចុពណ៌ ដំកល់លើរនឹមួយ ។

ប)- រណ្ដាប់ស្លាព្រះពរ ដូច្នេះ

១- ស្លា	៣ ដៃ
២- ម្លូ	៥ ត្របក

៣– ឃ្មុំ ៣ ដុំ

៤– ស្លាម្លូ ២ –

៥– ទៀន ១ គូ

៦– ផ្កា ៣ ទង

ង)– រណ្តាប់ស្លាជ័យ ដូច្នេះ :

១– ស្លា ១០០ (តម្រាខ្វះហៅស្លា៥ដៃ)

២– ម្លូ ១០០ ត្របក

៣– ឃ្មុំ ៥ ដុំ

៤– ស្លាម្លូ ៣ –

៥– ទៀន ១ គូ

៦– ប្រាក់ ១ បាទ (តម្រាខ្វះហៅប្រាក់ ៣ សឹង)

ជ – រណ្តាប់ប្រសព្វមុខការកំ ដូច្នេះ

១– ស្លា ៣ ដៃ

២- មួយ ៥ ត្របក

៣- ថ្នាំ ៣ ដុំ

៤- ស្លាម្លូ ៣ -

៥- ទៀន ១ គូ

៦- ប្រាក់ ៥ បាទ (តម្រាខ្លះឱ្យប្រាក់ ៥ ស៊ីង)

ឈ)- រណ្ដាប់ប្រសព្វមុខការកំណត់ថ្លៃឈ្នួល:

១- ស្លា ២ ដៃ

២- មួយ ៤ ត្របក

៣- ថ្នាំ ២ ដុំ

៤- ស្លាម្លូ ២ -

៥- ទៀន ១ គូ

៦- ប្រាក់ ២ បាទ ២ ស៊ីង (តម្រាខ្លះ ឱ្យ ៣ ស៊ីង)

៣)- រណ្តាប់ប្រសព្វមុខគោះបង់រង ដូច្នេះ

១– ស្លា	៣ ដៃ
២– ម្លូ	៣ ត្របក
៣– ថ្នាំ	១ ដុំ
៤– ស្លាធ្មា	១ –
៥– ទៀន	១ គូ
៦– ប្រាក់	១ ស្លឹង

ង)- ចំនួនប្រាក់ខាន់ស្លា

ឯប្រាក់ខាន់ស្លាលោកកំណត់ទុកឲ្យមេបាកាត់យក តាមបណ្ដាស័ក្តិរបស់វង្សត្រកូលខាងប្រុស លោកចែកត្រកូលជា ៤ គឺ ត្រកូលរាជស័ក្តិ ១, ត្រកូលឧត្តមស័ក្តិ ១, ត្រកូលបុរាណស័ក្តិ ១, ត្រកូលភព្វស័ក្តិ ១, ។ ត្រកូលដែលជាប់ដំណាសន្តតិវង្ស ដោយខត្តិយត្រកូល ហៅជាត្រកូលរាជស័ក្តិ

លោកឲ្យយកជាតិស័ក្តិទឹកមាស ៩ មកកាត់ជាប្រាក់ ៩០ ដម្លឹង ៣ បាទ ៣ ស្លឹង ជាចតុគុណ ត្រូវនឹងប្រាក់សព្វថ្ងៃនេះជា ១០៥'៥០ ៛ ត្រកូលមន្ត្រីមានបណ្តាស័ក្តិតាំងពី ១០ ហូពាន់ ចុះមកដល់ ៦ ហូពាន់ ហៅជាត្រកូលឧត្តមស័ក្តិ លោកឲ្យយកជាតិទឹកមាស ៦ មកកាត់ជាប្រាក់ ៦០ ដម្លឹង ២ បាទ ២ ស្លឹង ជាត្រីគុណ ត្រូវនឹងប្រាក់សព្វថ្ងៃនេះជា ៩១'៩០ ៛ ត្រកូលដែលមានបណ្តាស័ក្តិជាន់ទាបតាំងពី ៥ ហូពាន់ចុះមកដល់ទីស្នង ក្រឡាពាស មេស្រុក អម្បាលនេះហៅជាត្រកូលបុរាណស័ក្តិ លោកឲ្យយកជាតិទឹកមាស ៣ មកកាត់ជាប្រាក់ ៣០ ដម្លឹង ១ បាទ ២ ស្លឹង ជាទ្វេគុណ ត្រូវនឹងប្រាក់សព្វថ្ងៃនេះជា ៤១'៤០ ៛ ត្រកូលរាស្ត្រអ្នកស្រុកធម្មតា ហៅជាត្រកូលភព្វស័ក្តិ លោកឲ្យយកជាតិទឹកមាស ១ មកកាត់ជាប្រាក់ ១២ ដម្លឹង ២ ស្លឹង ត្រូវនឹងប្រាក់សព្វថ្ងៃនេះជា ១៩'៧០ ៛

បើគ្រាន់តែកាត់បង្រួបច្បាប់ មិនបានយកជាច់ទេ ត្រកូលបុរាណស័ក្តិ កូនច្បងនឹងកូនពៅ លោកឲ្យកាត់ ១២ ដម្លឹង ២បាទ១ ស្លឹងស្មើគ្នា ត្រូវនឹងប្រាក់សព្វថ្ងៃនេះជា ២០៍៣០ ។ កូនបន្ទាប់ពីច្បងចុះទៅឲ្យកាត់ ៩ ដម្លឹង ៣ បាទ ២ ស្លឹង ត្រូវនឹងប្រាក់យើងសព្វថ្ងៃនេះជា ១៥៍៨០ ។ ត្រកូលតពូស័ក្តិ ឲ្យកាត់ ៧ ដម្លឹង ១ បាទ ១ ស្លឹង ត្រូវនឹងប្រាក់សព្វថ្ងៃនេះជា ១១៍៧០ ។ ឯត្រកូលពីខាងដើមមិនឃើញលោកបញ្ញត្តទុក ប្រហែលជាដោយឃើញថា ត្រកូលពីរនោះ ជាត្រកូលសុក្ខុម ត្រូវកាត់យកជាច់តាមកំណត់បញ្ញត្តិដើម មិនត្រូវបន្ថយកាត់គ្រប់តែការ ដូចត្រកូលពីរខាងចុង ដែលជាត្រកូលខ្សត់ខ្សោយធនធាននោះទេ ។

តែតាមបែបមួយយ៉ាងទៀត លោកចែកប្រភេទត្រកូលជា ៣ យ៉ាង គឺ ត្រកូលឧត្តមស័ក្តិ ១, ត្រកូលមធ្យមស័ក្តិ ១, ត្រកូលសាធារណស័ក្តិ ១, ។ កំណត់ត្រឹមណាជាត្រកូល

ឧត្តមស័ក្តិ ត្រឹមណាជាត្រកូលមធ្យមស័ក្តិ ត្រឹមណាជាត្រកូលសាធារណស័ក្តិ ក៏មិនដែលប្រទះឃើញបែបបទលោកចែងទុកឲ្យច្បាស់លាស់ មានត្រឹមតែឈ្មោះប៉ុណ្ណោះ តែបើធៀបនឹងត្រកូល ៤ យ៉ាងខាងដើម ក៏ល្មមនឹងអនុមានទៅបានជា ត្រកូលដែលជាប់ដោយខត្តិយត្រកូល នឹងត្រកូលដែលមានបណ្តាស័ក្តិពី ១០ ហូពាន់ចុះទៅដល់ ៦ ហូពាន់នឹងត្រកូលសេដ្ឋី គួរចាត់ជាត្រកូលឧត្តមស័ក្តិ ។ ត្រកូលដែលមានបណ្តាស័ក្តិពីត្រឹម ៥ ហូពាន់ចុះមកដល់មេស្រុក គួរចាត់ជាត្រកូលមធ្យមស័ក្តិ ។ ត្រកូលរាស្ត្រអ្នកស្រុកធម្មតា គួរចាត់ជាត្រកូលសាធារណស័ក្តិ ។

ឋ)-.ប្រាក់ស្លាប់ទឹកដោះ :

ប្រាក់ថ្លៃទឹកដោះ ដែលមាតាបានចិញ្ចឹមមកពីតូច លុះធំឡើងមានប្តី មានទំនៀមត្រូវឲ្យកូនប្រសាប្រុស ជូនម្តាយក្មេក បើគ្មានម្តាយក្មេក ត្រូវជូនទៅឪពុកក្មេក ឬអ្នកអាណា

ព្យាបាលប៉ុណ្ណោះ ស្រេចតែមេបាខាងស្រីនឹងកាត់ យ៉ាងតិចបំផុតពីត្រឹម ២៛០០ ឡើងទៅដល់ ១០០៛០០ មេបាត្រូវប្រមើលមើលដល់ឋានៈរបស់ត្រកូលនោះ ហើយសឹមកាត់ ឲ្យតែល្មមគួរការ ។ មានទំនៀមថា ប្រាក់ស្លាប់ទឹកដោះនោះ ម្ដាយក្មេកអ្នកទទួលទៅ មិនត្រូវយកទៅចាយវាយដោយឡែងដទៃឡើយ ត្រូវយកទៅជូនដល់មាតារបស់ខ្លួន បើគាត់ស្លាប់ទៅហើយ ត្រូវយកទៅធ្វើបុណ្យឧទ្ទិសកុសលបញ្ជូនទៅឲ្យ ។ តែបើម្ដាយក្មេកស្លាប់បាត់ទៅ ឪពុកក្មេកឬ អ្នកណាព្យាបាលត្រកូលទទួលជំនួស ហើយយកទៅធ្វើបុណ្យ ឧទ្ទិសកុសលដល់អ្នកដែលស្លាប់ទៅនោះ ។

ឯគ្រឿងបណ្ដាការទាំងឡាយ ដែលរៀបរាប់មកខាងលើនេះ ជារបស់ដែលត្រូវជូនទៅខាងស្រី អ្នកសាមីដើមការ ត្រូវប្រុងប្រៀបប្រមូលមកត្រៀបត្រាទុកឲ្យបានសព្វគ្រប់ក្នុងថ្ងៃចូលរោង ។

កាលជិតនឹងដល់វេលារៀបមង្គលការ មាតាបិតាឬអ្នកអាណាព្យាបាលទាំងឡាយខាងប្រុស-ស្រី ត្រូវជំរាបញាតិសន្តានមិត្រសម្លាញ់ទាំងឡាយ ឲ្យអញ្ជើញមកជួបជុំក្នុងថ្ងៃដែលកំណត់ទុក ៗ តាមសណ្តាប់ច្បាប់សព្វថ្ងៃនេះ មុននឹងរៀបការ ៨ ថ្ងៃ ត្រូវប្តឹងមន្ត្រីឃុំឲ្យចេញពត៌មានបិទនៅសាលាឃុំនិងទីដែលកូនស្រីនៅ ដើម្បីជាដំណឹងដល់អ្នកស្រុក ៗ

៧- ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គល

ថ្ងៃទី ១ ចូលរោង:

ទំនៀមការរបស់ខ្មែរនេះ តាំងពីបុរាណរៀងមក លោកកំណត់ទុកជា ៣ ថ្ងៃ ៗ ថ្ងៃដំបូងហៅថាថ្ងៃចូលរោង, ថ្ងៃទី ២ ហៅថាថ្ងៃស៊ីកំណត់, ថ្ងៃទី ៣ ហៅថាថ្ងៃសំពះ ៗ តែមុននឹងចូលរោង អ្នកសាមីដើមការ ត្រូវចាត់ឲ្យអ្នកជំនូវស្រី នៅជំរាបជូនផ្ទះ នឹងសុំអនុញ្ញាតកិច្ចការផ្សេង ៗ ដល់មេបាខាងស្រី គឺ:

ការៈដំបូង : ត្រូវជំរាបជូនផ្ទះដែលសង់ថ្មីនោះទៅមេបា (តែស្រុកខ្លះ គេឲ្យជូនក្នុងថ្ងៃទី ២) ។

ការៈទី ២ : ត្រូវសូមទីដី ជើងទឹក ជើងគោក សម្រាប់ធ្វើការ គឺសុំព្រៃកេទស សុំកំពង់ជងទឹក សុំដីជីកគុក សុំដីជីកជើងក្រាន និងសុំសង់រោងផ្កាស្លា និងសង់រានទេវតា ។

ការៈទី ៣ : សុំស្បៃខ្សែក្រ ខ្សែចាប៉ី គោះគងខ្ទង់គោរី នាំអ្នកសាមីខ្លួន និងកស្តុការបណ្ដាការ ចូលរោងមង្គលការ គឺរោងផ្កាស្លា ។

ការៈទី ៤ : ត្រូវសុំផ្ទះលោកមេបានិងរៀបចំធ្វើមង្គលការ ។

ការៈទី ៥ : ត្រូវសុំឲ្យលោកមេបាប្រមូលញាតិសន្តានឲ្យអញ្ជើញមកជួបជុំ ក្នុងថ្ងៃព្រឹកស្អែកឯណោះ និងបានសែនព្រេនជូនតានៅលើស្លាដក់ ស្លាកន្សែង ស្លាបង់រង ជូនពិសាតាមទំនៀម ។ ក្នុងទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នកផ្លូវសុំនោះ បើជាការមិនខុសទាស់និងច្បាប់ទំនៀមទម្លាប់ មេបាត្រូវអនុញ្ញាត

ឲ្យដាសកាយ ។

១)- ថ្ងៃទី ២ ស៊ីកំណាត់

ថ្ងៃទី ២ វេលាព្រឹកក្នុងកាលម៉ោង ៧ ទៅម៉ោង ៨ ជាវេលាដែលត្រូវសែនព្រេនជូនតានិងស៊ីស្លាដក់ ស្លាកន្សែង ស្លាបនំកំណាត់ ហៅថា «ស៊ីស្លាកំណាត់» ឲ្យឆ្អិ ។ ត្រូវឲ្យអ្នកសាមីដើមការនាំគស្ហការចាំងនោះ ព្រមដោយខ្ញុំភោជនីយាហារ គឺចំកោង ២ ចាន ឬ ២ ត, បង្អែម ២ ចាន ឬ ២ ត, មាន់ស្ងោរ ១ គូ, ទាស្ងោរ ១ គូ, សាច់ជ្រូក ១ ភ្លៅ ទៅរៀបនៅល្វែងផ្ទៀងផ្ទះការនោះ ស្រេចហើយឲ្យអ្នកជួនទៅនិយាយការនឹងមេបា តាមទំនៀមដូច្នេះ :

ការៈដំបូង : អ្នកជួនត្រូវនិយាយថា : ពីថ្ងៃម្សិលមិញ សាមីដើមការ បានពឹងពរកខ្ញុំទាំង ៣ នាក់ ឲ្យជាអ្នកផ្ដើមកសុំដី ជើងទឹក ជើងគោក រហូតដល់ទៅ

សុំប្រមូលញាតិសន្តាន ដូចមានកំណត់ប្អូនពីថ្ងៃមុន

ស្រាប់ ។

ការៈទី ២ : ត្រូវបន្ទយជណ្តើរចាស់ ផ្លាស់ដាក់ជណ្តើរថ្មី សុំបន្ទយជញ្ជាំងប្រ៉ូន សុំចងភ្ជាក់ដៃ សុំក្រាលកន្ទេលជូន លោកមេបា និងបាននិយាយបន្តូលការតទៅ (តែទំនៀមខ្លះ ម្អូកខ្លះ ក្នុងការៈទី ២ នេះ គេជូនផ្ទុះការទៅមេបា ការៈទី ៣ ទើបសុំបន្ទយជញ្ជាំង ។ ល ។

ការៈទី ៣ : ត្រូវសុំឲ្យលោកមេបាប្រមូលញាតិសន្តាន ។

ការៈទី ៤ : ថាវេលានេះល្មមនឹងសែនព្រេនចាស់ទុំហើយ សូមអញ្ជើញអស់លោកមេបាសែនព្រេន ។

ក្នុងខណៈនោះ ពួកមេបាត្រូវបបួលគ្នាសែនព្រេនដោយ • ខ្ញរភាជនីយាហារនិងសោលហើយ គឺសែនដំបំរំលឹកដល់ ជីដូនជីតាជាដើម ដែលធ្វើកាលកិរិយាទៅហើយ ឲ្យបាន

ប្រាប់ទូទៅ ឲ្យតាមបានរៀបមង្គលការកូនចៅ កុំឲ្យប្រកាន់ថាជាការអ្វីឡើយ ។

ការៈទី ៥ : កាលសែនព្រេនរួចហើយ ត្រូវដឹងទាយតទៅទៀតថា វេលាល្មមនឹងលើកស្លាដក់ ស្លាកន្សែង ចង់ដឹងកំណត់ជូនពិសាហើយ តើទំនៀមលោកមេបា នឹងពិសានៅល្វែងណា? សូមមានប្រសាសន៍ ។

ត្រង់នេះមានទំនៀមថា : ស្លាដក់ ស្លាកន្សែង ត្រូវស៊ីនៅល្វែងខ្មៀន, ស្លាធំនេះ កំណត់ត្រូវស៊ីនៅល្វែងចិន គឺល្វែងកណ្តាល ។ ១ នេះស្រេចនៅលើមេបា នឹងស៊ីក្រៅផ្ទះក៏បាន នឹងស៊ីក្នុងក៏បាន បើស៊ីក្នុងត្រូវរួមទៅស៊ីនៅល្វែងប៉ុនតែម្តង ត្រូវប្រាប់ទៅអ្នកផ្ទះវិញតាមការ ។

នីយមួយទៀតមានទំនៀមថា កាលភ្ញៀវការមកដល់ត្រង់នេះហើយ ត្រូវផ្លាស់អ្នកផ្ទះស្រីចេញ បញ្ចូលអ្នកមហាប្រុស

៣ នាក់ចូលជំនួស ព្រោះលោកថា អ្នកផ្លូវស្រីនោះមានអំណាចនិយាយការបានតែត្រឹមល្បែងធៀន តែសព្វថ្ងៃនេះ គេច្រើនប្រើអ្នកផ្លូវប្រុសតែម្តង តាំងពីដំបូងមក ដោយហេតុនឹងរកស្រីដែលចេះនិយាយការក្នុងរឿងនោះបានដោយក្រ ចំណែកឯប្រុសដែលធ្វើការជំនួសអ្នកផ្លូវស្រីនោះ ត្រូវប្តឹងមេបាតាំងពីដំបូងថា នឹងរកស្រីព្រហ្មចារី ដែលចេះស្រដីការគ្រប់ជំពូកមកធ្វើជាអ្នកផ្លូវជូនលោកមេបាពុំបាន នឹងរកស្រីចាស់ក៏រវល់ណាស់តែកូនយំ ហេតុនេះខ្ញុំប្របាទសូមនិយាយការទាំងពួងជំនួសអ្នកផ្លូវស្រី ។

មេបាត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យ តែអ្នកផ្លូវប្រុសនោះត្រូវនិយាយការជាភាពស្រីរហូតមក ។ កាលមកដល់ត្រង់ស៊ីកំណត់នេះ ត្រូវផ្លាស់ភាពជាមហាប្រុសវិញ ត្រង់នេះមានទំនៀមថាមេបាត្រូវបង្គាប់ឲ្យអ្នកមហានេះ រកតាំងយូ ស្បែកជើង សំពត់

ហូលជីរ ៣ ជាន់ សាវជាយ ចង់រង ដ៏ជាគ្រឿងប្រដាប់ សម្រាប់អ្នកមហាឲ្យបានមកសព្វគ្រប់ មេបានឹងបានតាំងជាមហាពេញយស កាលរកបានហើយ មេបាត្រូវតាំងអ្នកទី ១ ជាមហាទេព,(១) អ្នកទី២ ជាមហាមន្ត្រី, អ្នកទី ៣ ជាមហាប្រះពាន បើរកគ្រឿងប្រដាប់ទាំងអំបាលនោះមិនបាន ឬបានខ្លះខ្វះខ្លះ ត្រូវប្តឹងទៅមេបាតាមការ មេបាត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យតាមមានតាមបាន ។ គ្រឿងសំលៀកបំពាក់អ្នកមហានោះដូចម្តេចខ្លះ ដូចមានពោលហើយខាងដើម ។

១– ទំនៀមរាជការក្នុងព្រះបរមរាជវាំងសព្វថ្ងៃនេះ ឃើញតាំងងារមហាមន្ត្រីជាចាងហ្វាងស្តាំ ងារមហាទេពជាចាងហ្វាងឆ្វេងជួយគ្នានឹងងារអ្នកមហាក្នុងទម្រង់ការនេះ តំណែងងារមហាមន្ត្រី មហាទេព ក៏មានមុខក្រសួងក្នុងរឿងនេះដែរ ហេតុម្តេចក៏ត្រឡប់ជួយគ្នាទៅវិញ តែបើគិតមើលតាមទម្លាប់ដែលអ្នកស្រុកហៅសព្វថ្ងៃនេះ ឃើញហៅងារមហាទេពមុនដូចគ្នានឹងទម្រង់ការ ឬបើនឹងគិតមើលតាមរូបឈ្មោះទាំងពីរនោះក៏ឃើញគួរឲ្យងារមហាទេពជាស្តាំ ។ ងារនេះក្នុងជំនាន់ដើមប្រហែលជាមហាទេពនៅមុខ ទើបត្រឡប់មកផ្លាស់គ្នាក្នុងរជ្ជកាលណានិមួយទេដឹង ។

ការៈទី ៦ៈ ត្រូវថ្លែងថា គឺទ្រព្យនេះភស្តុភារបណ្ណាការ ស្លាដក់ ស្លាកន្សែង ស្លាបិដរងកំណាត់ គ្រប់គ្រឿង ដ៏ប្រពៃមូលមកសព្វគ្រប់ហើយ សូមលោកមេបាពិត ពិលរមិលមើល បើឃើញខ្វះខាតនឹងបំពេញជូន តាមការ ។

ខណៈនោះមេបាស្រី ត្រួតត្រាមើលគ្រឿងស្លាម្លូ មេបាប្រុស ត្រួតមើលគ្រឿងបណ្ណាការឯទៀត រួចហើយអ្នកមហា ត្រូវលើកគ្រឿងស្លាជូនទៅមេបាពិសាតាមទំនៀម មេបាត្រូវ បៀកម្លូពិសារួចទៅគ្រប់គ្នា ។

តាមរបៀបទម្រង់ការច្បាប់ជ័យសួស្តី មានបង្គាប់ទុក ឲ្យលេងភ្លេងផ្សេងៗ ក្នុងពេលនោះៗ ដូចនឹងមានពោល ដោយលំដាប់ទៅ ក៏ក្នុងឱកាសស៊ីកំណាត់នេះ លោកថាត្រូវ លេងភ្លេងប្រេងដើមបទ ប្រេងគរម្ងាត់ ។

ភារៈទី៧ : ត្រូវជំរាបមេបាឲ្យរៀបអង្គុយ នឹងបានរៀបស្លា
ក្រយាជូនពិសា ។ ពួកមេបាត្រូវរៀបគ្នាពិសាបាយ ។
ក្នុងឱកាសនេះ អ្នកភ្លេងត្រូវលេងភ្លេងជ្រងដើមបទមួយបទ,
ជ្រងសម្ងាត់ ៣ បទ, ដោះគ្រាល ៣ បទ ។

ប៉ុណ្ណោះ ឈ្មោះ ថា បានពាក់កណ្ដាលការហើយ
ប្រសិនជាមានហេតុចលាចលក្នុងពិធីពាក់កណ្ដាល ដោយប្រការ
ឯណាក៏ មកបណ្ដាលឲ្យអាក់ខានរៀបការទៅ លោក
អនុញ្ញាតទុកឲ្យថា មេបាអាចនឹងចាប់ក្បាលអ្នកសាមីខ្លួនទន្ទឹម
គ្នា ឲ្យយកគ្នាជាប្ដីប្រពន្ធបាន ។

ក្នុងវេលាសៀល ក្នុងថ្ងៃដដែលនេះ អ្នកដើមការ
ត្រូវចាត់ចែងគ្រឿងបណ្ដាការគោរធំ នឹងគ្រឿងស្លាព្រះពរស្លា
ដីយ ព្រមទាំងខ្ទះផ្កាស្លាមួយផង ឲ្យមនុស្សយកទៅរៀប
លើផ្ទះការ ហើយឲ្យអ្នកមហាទៅជំរាបជូនមេបា ។

ភារៈដំបូង អ្នកមហាត្រូវជំរាបមេបា ឲ្យត្រួតត្រាមើល

បណ្ណាការ បើខ្វះភាគនឹងថែមឡើង ៗ មេបាត្រូវត្រួតត្រា មើល កាលណាបើឃើញត្រឹមត្រូវសព្វគ្រប់ដូច ១ បន្ទាប់ដើម ហើយ ត្រូវទទួលយកអំពីអ្នកមហា ហើយចាត់ការទៅតាម របៀន គឺគ្រឿងបណ្ណាការការធំ ត្រូវប្រគល់ឲ្យមាតាបិតា ឬអ្នកអាណាព្យាបាលកូនស្រី យកទៅសម្រាប់ទទួលភ្ញៀវ ស្លាព្រះពរត្រូវទុកយកទៅថ្វាយព្រះរតនត្រ័យ ក្នុងវេលា ដែលព្រះសង្ឃមកចំរើនព្រះបរិត្តក្នុងវេលាតទៅ ៗ គ្រឿង ស្លាជ័យលោកថា ត្រូវបានមេបាធំដែលនិយាយការគ្រប់ជំពូក តែលោកខ្លះទុកថា មេបាដែលត្រូវបានស្លាជ័យនោះ ត្រូវឲ្យ មានប្រាក់ដួង ១ ទុកដើម្បីនឹងបញ្ចប់ព្រលឹងអ្នកសាមីខ្លួន វិញកុំខាន សម័យនេះគ្មានប្រាក់ដួង នឹងប្រើប្រាក់រៀល ប្រាក់កាក់ជំនួសក៏បាន ។ ខ្លះគេស្លាឲ្យរៀបក្នុងពិធីសូត្រមន្ត ក្នុងវេលានេះ ត្រូវលេងភ្លេងនគរាជ, ភ្លេងស្គរធំ, ភ្លេងកង-សោយ ។

ការៈទី ២ ត្រូវសូមអនុញ្ញាតកាត់សក់កូនប្រុស-ស្រី ៗ តែបើកូនស្រីនោះទុកសក់ក្បួន ត្រូវសូមអនុញ្ញាតតែកាត់កូនប្រុស ៗ របៀបកាត់សក់នោះ ខណៈនឹងផ្ដើមកាត់ ជាងអ្នកកាត់ត្រូវកាន់កន្ត្រៃ កាន់ក្រាស់ច្រៀងកំដ្ដងកិរិយាហាក់ដូចជាគឹងកាត់បានពាបទ ហើយទើបកាត់ទៅទាល់តែហើយ បើជាងកាត់មិនចេះច្រៀង មិនចេះរាំ ត្រូវរកអ្នកឯណាច្រៀងរាំជំនួស ធ្វើកិរិយាដូចពោលមកហើយ កាលគ្រប់ការៈហើយ ជាងត្រូវទទួលកាត់តទៅ ៗ ក្នុងខណៈកាត់សក់នោះ អ្នកលេងភ្លេងត្រូវលេងភ្លេងស្រីស្ទើរ ភ្លេងសារិកាកែវ ភ្លេងកាត់សក់ ៗ

ការៈទី៣ ត្រូវសូមអនុញ្ញាតពលិការដល់អ្នកតាចាស់ស្រុក ទីនៃក្រុងពាលី ៗ របៀបពលិការអ្នកតាចាស់ស្រុកនោះ ត្រូវឲ្យពាកូនប្រុសទៅកាន់ខ្ទមអ្នកតា បើគ្មានអ្នកតានៅជិត គប្បីទៅកាន់ទីដើមឈើធំ ឬទីដីមួកណាមួយដ៏សមគួរ ដែលនៅជិតផ្ទះនោះ ព្រមដោយគ្រឿងដង្វាយ គឺ ក្បាលជ្រូក១, មាន់

ស្លា១, ចង្អាប ១ ចាស, បង្អែម ១ ចាស, ទឹក ១ ផ្តិលនឹងប្រអប់ស្លា ១ កាលទៅដល់ហើយ អ្នកមហាត្រូវថ្លែងពាក្យថា ដ្បិតអាវាហានេះយើងខ្ញុំនឹងរៀបមង្គលការ កូនប្រុស-ស្រី សូមសំពាអ្នកតាចាស់ស្រុកកុំឲ្យប្រកាន់ថាផាក្តី សូមឲ្យសុខសប្បាយទាំងអស់គ្នារហូតទៅ កុំឲ្យមានរោះឃ្លាសការអ្វីឡើយ ។ ហេតុដែលមានរបៀបពិធីការដល់ក្រុងពាលីនោះ ត្រូវមានដែពមួយដាក់គ្រឿងសំណែន គឺបាយសម្ល ហើយត្រូវរៀបសែននៅទីដីក្បែរផ្ទះការ ក្រាន់ល្វែងថែន ទាំងខាងប្រុស-ស្រីត្រូវប្រជុំគ្នាសែន ឬតែខាងឯណានីមួយសែនជំនួសក៏បាន វេលាសែនហើយ ត្រូវឲ្យជីកដីកប់ពែនោះនៅក្រោមប្រមាណជាមួយចំអាម តែអ្នកខ្លះគេមិនកប់ គ្រាន់តែយកអាចម៍ដីមករោយពីលើក៏មាន ។ ក្នុងវេលាសែននោះ អ្នកភ្លេងត្រូវលេងភ្លេងខ្លែង ភ្លេងនារី ភ្លេងស្តេចដើរ ។

រឿងសែនក្រុងពាលីនេះ មានពោលពិស្តារក្នុងគម្ពីរ

ដោយខ្សែកន្សែង ។

ការៈទី៤ ត្រូវសូមអនុញ្ញាតសូត្រមន្ត ។ ទំនៀមដើម ខាងប្រុសគេសូត្រឯកោនផ្កាស្លា ខាងស្រីគេសូត្រនៅផ្ទះការ តែសព្វថ្ងៃនេះ គេច្រើនតែរួមគ្នាសូត្រនៅផ្ទះតែមួយ ដើម្បីកាត់កន្ទល់ឲ្យតិចចុះ សូត្រញែក ឬសូត្ររួមគ្នា អ្នកមហាត្រូវសូមអនុញ្ញាតតាមនោះ ។ ក្នុងវេលាសូត្រមន្តអ្នកសាមីខ្លួនទាំងពីរនាក់ត្រូវចេញមកស្តាប់ ព្រះសង្ឃដែលសូត្រមន្តកំណត់យកប៉ុន្មានរូប សព្វថ្ងៃនេះឃើញគេច្រើនយក ៥ រូប ដូចកិច្ចសូត្រមន្តក្នុងរឿងដទៃ តែបើកំណត់ឲ្យគួរតាមរឿងការនេះ ត្រូវយកឲ្យគត់គូគឺ ៤ រូប, ៦ រូប, ៨ រូប, ១០ រូប ទើបត្រូវតាមរឿងផ្សំគូ ៗ គ្រឿងស្លាព្រះធារត្រូវយកមកប្រគេនព្រះសង្ឃដែលសូត្រមន្តនេះ ។

ដល់ពេលព្រលប់ក្នុងកាំងម៉ោង ៦ អ្នកមហាត្រូវឡើងទៅនិយាយការនឹងមេបាទៀត ។

ការៈដំបូង ត្រូវសុំអនុញ្ញាតធ្វើពិធីចងដៃកូនប្រុស-ស្រី គឺកូនប្រុស ត្រូវចងដៃនៅពានផ្កាស្លា, កូនស្រីត្រូវចងដៃនៅផ្ទះការ ។ ក្នុងវេលាចងដៃនេះក្តី វេលាចេញធ្មឹមនេះក្តី ក្នុងថ្ងៃស្អែកឯណាក្តី សាមីខ្លួនកូនប្រុស-ស្រីត្រូវស្អាងកាយ យ៉ាងពេញទីតាមទំនៀម គឺ ទាំងកូនប្រុស-ស្រី ត្រូវស្លៀកសំពត់ពាក់អាវពណ៌ក្រហមសុទ្ធ ឬពណ៌ណាយដោយពណ៌ក្រហម សំពត់ដែលធ្លាប់ប្រើមកហើយ គឺសំពត់ល្បើក សំពត់ផាមួង សំពត់ហូល សំពត់សារបាប់ជាដើម ហើយត្រូវស្លៀកសំឡុយទាំងពីរនាក់ ហាមមិនឲ្យស្លៀកចងក្បិន ដូចកាលប្រក្រតី ។ ចំណែកឯអាវ កូនប្រុសត្រូវពាក់អាវព្រែ អាវល្បើក អាវផ្កាមាស ផ្កាប្រាក់ អាវសារបាប់ជាដើម ឯណានិមួយ ហើយពាក់អាវផាយក្រហម ១ ជាន់ទៀត កូនស្រីត្រូវពាក់អាវព្រែ, ស្បៃ ឯណានិមួយក៏បាន តែអ្នកមានគេច្រើនប្រើស្បៃ តែងភាពជាកូនឈ្មោន ក្បាលប្រដាប់ដោយរបៃ

ស្លាបក្រអែមក៏មាន ខ្សែអង្កាំក៏មាន ខ្សែឌិនក៏មាន ក្យាំងណាក៏មាន តែអ្នកស្រុកក្រុងសម័យឥឡូវនេះគេមិនយកប្រដាប់ប្រដារមកតាក់តែងក្បាល ឲ្យរយោងយោងច្រើនដូចសម័យបុរាណទេ ក្រៅពីនេះ កូនប្រុសត្រូវយកប្រដាប់មានចិញ្ចៀនដ៏មានដម្លៃផ្សេងៗជាច្រើនវង់ នឹងក្រវាត់ខ្សែក្រវាត់មាសប្រាក់ជាដើម កូនស្រីត្រូវតែងខ្លួនប្រដាប់ដោយខ្សែក ខ្សែដៃ ទំហ៊ូ ចិញ្ចៀន នឹងក្រវាត់ខ្សែក្រវាត់មាសប្រាក់ជាដើម យ៉ាងត្រាលរន្ទាល ។

ឯរបៀបចងដៃ ដែលអ្នកមហាសុំអនុញ្ញាតអម្បាញមិញនោះ ត្រូវមានរបៀបដូច្នេះគឺ ចំអាប២ហិស ឬ ២តុ, បង្អែម២ហិស ឬ ២តុ, អ្នកសាមីខ្លួនត្រូវចេញមកក្រាបនៅកណ្ដាលទីប្រជុំអស់លោកមេបា ពួកមេបានាំគ្នាសែនព្រេន ជីដូនជីតារួចហើយ ត្រូវយកអំបោះសចងដៃអ្នកសាមីខ្លួន ក្នុងផណាដែលពួកមេបាកំពុងចងដៃនោះ អ្នកភ្លេងត្រូវលេងភ្លេង

បទផាត់ផាយ, ភ្លេងបាយខុន ។

ក្នុងវេលាម៉ោង៧ ទៅម៉ោង៨យប់ គ្រូលៀងភ្ញៀវដែលអញ្ជើញមកជាកិត្តិយសក្នុងពិធីមង្គលការនោះ ពួកភ្ញៀវទាំងប៉ុន្មានកាលបើទទួលស្រស់ស្រូបនំលៀងរួចហើយ គ្រូចាប់ដៃបញ្ចប់ពាលីងដល់កូនប្រុស-ស្រី ដោយប្រាក់កាសម្ភារបស់ទ្រព្យផ្សេងៗ ។ រឿងចងដៃបញ្ចប់ពាលីងក្នុងពិធីរៀបមង្គលការនេះ ជាការគួរសមណាស់ ឈ្មោះថាការសង្គ្រោះដល់ប្ដីប្រពន្ធជាគូថ្មីនេះ ព្រោះអ្នកដែលមានគ្រួសារហើយ ត្រូវបែកចេញពីមាតាបិតាឬអាណាព្យាបាលទៅនៅរកស៊ីជាឥស្សរភាពចំពោះខ្លួនឯង កាលពួកញាតិមិត្តនាំយកប្រាក់កាសនឹងទ្រព្យរបស់ផ្សេងៗមកឲ្យ ក៏នឹងបានជាដើមទុន រកស៊ីតាំងខ្លួនឯងតទៅ ទំនៀមនេះ គួរនាំគ្នាធ្វើតទៅ កុំបីបោះបង់ចោល ។

ប៉ុន្តែ.......

ក្នុងកាលម៉ោង១២យប់ បើតាមខ្លួនកូនស្រីនោះ មិន

ដែលធ្វើធ្មេញទេតាំងពីក្មេងមក កាលបើត្រូវរៀបធ្វើធ្មេញឲ្យកូនខ្លួនកាលនោះ របៀបធ្វើធ្មេញនោះដូចម្ដេច មានពណ៌នាក្នុងរឿងកូនស្រីចូលម្លប់រំលោះ តែទំនៀមនេះគេបានបោះបង់ចោលជាច្រើន មិនសូវធ្វើទេ ។

ការៈទី ២ ក្នុងកាំងមៅន១០យប់ អ្នកមហាគ្រូសុំអនុញ្ញាតរៀបរៀងខ្លែងឈើ ក្នុងទីនេះសំដៅយក នំផ្សេងៗដែលគេធ្វើជាកញ្ចប់ៗ តាមទំនៀមបុរាណ លោកជ្រើសរើសយកស្រី ដំនន់ ក្រមុំ ប្រុសដំនន់ កម្លោះ ដែលមានសុទ្ធបីដូចជាព្រាហ្មនៅព្រហ្មលោក គឺស្រីមិនធ្លាប់មានប្រុស ប្រុសដែលមិនធ្លាប់មានស្រី ដែលហៅតាមភាសាបាលីថា ព្រហ្មចារី អ្នកប្រព្រឹត្តដូចព្រហ្ម ស្រីយក៤នាក់ មកសន្មតឈ្មោះជា នាងកែវ នាងកង នាងមាស នាងប្រាក់ ប្រុសយក ៤ នាក់ សន្មតឈ្មោះជា ចៅមាន ចៅបាន ចៅសុខ ចៅជ័យ និងត្រូវយកអ្នកមហាជនទាំងពីរនាក់ ឲ្យធ្វើជាចៅមឿង គឺជាកងបក៏

ឲ្យជាអ្នករៀបរៀងផ្លែឈើ ។ ការរើសយកស្រី-ប្រុស មក សន្មតឈ្មោះទៅផ្សេងៗ ឲ្យជាអ្នករៀបរៀងផ្លែឈើនោះដើម្បីជាប្រផ្នូល ឲ្យភរិយា ស្វាមី គូថ្មីនោះ បាននូវសេចក្តីត្រជាក់ត្រជំ សេចក្តីមានបាន សេចក្តីសុខសួស្តី ជ័យមង្គលប៉ុណ្ណោះឯង ។ ក្នុងវេលារៀបរៀងផ្លែឈើ អ្នកភ្លេងត្រូវលេងភ្លេងប៉ុកពើក ភ្លេងមួយខ្សែ ភ្លេងស្វាយកុងវត្ត តែកម្រខ្លះគ្មានភ្លេងប៉ុកពើត ដាក់ភ្លេងសារិកាកែវជំនួស ។

ការៈទី៣ ត្រូវសុំអនុញ្ញាតដាក់ខាន់ស្លា ឬ ហៅថាកាត់ខាន់ស្លា គឺសុំឲ្យមេបាកាត់ចំនួនប្រាក់ ដែលត្រូវឲ្យសាមីខ្លួនដើមការយកមកដាក់ខាន់-ស្លា គឺថ្លឹលស្លា ជូនមេបា ។ តាមទំនៀមបុរាណគេកាត់ជាប្រាក់ ១២ ដំឡឹង សម័យនេះគេច្រើនកាត់ ១ លាន គឺប្រាក់កាយ ១៥០០ ឬ ១៦០០ តែគេអាចនឹងបន្ថយឲ្យដាក់ច្រើនទៅទៀតក៏បាន ទៅតាមធនធានសាមីដើមការ ប្រាក់នេះត្រូវយកមកជូនលោកមេបាក្នុងពិធី

ព្រឹកឯណោះ ហើយគ្រូបានទៅហៅតាបិតា ឬអាណាព្យាបាល ។ ក្នុងវេលាកាត់ខាន់ស្លា លោកឲ្យលេងភ្លេងបទនគររាជ ភ្លេងខ្លងបណ្តែត ភ្លេងគងលោយ ។

ការៈទី ៤ គ្រូសុំឲ្យមេបាជំនុំពេលា គឺកំណត់ពេលវេលាឲ្យមេបាស្រាបទូទៅ ដើម្បីនឹងបានរៀបកូនស្រី ឲ្យចាំទទួលពេលា តាមដែលកំណត់ទុកដោយព្រមទៀត តាមទំនៀមគេកំណត់យកក្នុងវេលាអរុណរះថ្ងៃព្រឹកឡើងឯណោះ ។

លំដាប់ពីនោះ វេលាទៀបភ្លឺអ្នកសាម៉ីដើបការគ្រូពិកស្រីអ្នកដែលបានរៀបការដោយមានខាន់ស្លា ហើយមានជីវិតរស់នៅទាំងពីរនាក់ផង មកដោតផ្កាស្លានៅពោងផ្កាស្លា នៅព្រានព្លែងដើម គឺព្លែងកណ្តាល អ្នកដោតត្រូវដាក់ដោតជា ៣ សំណុំ គឺ យកខ្លួនផ្កាស្លា ដែលដាក់សូត្រមន្តពីពេលរសៀលនោះ មកកាត់ចេញហើយយកអំបោះសចង បង់ជុំ

ហើយដាក់ចុះក្នុងកែវមួយៗ ហើយត្រូវដោតផ្លែស្លាខ្ចី ម្លូស្លា ស្ងួន នឹងស្លឹកម្លូជុំវិញផ្កានោះ ។ តាមក្បួនបុរាណ១ទៀត ផ្កាទី១ ត្រូវដោតផ្លែស្លា២១ផ្លែ ម្លូ២១សន្លឹក ។ ផ្កាទី២ ត្រូវដោតផ្លែស្លា ១២ផ្លែ ម្លូ១២ សន្លឹក ។ ផ្កាទី ៣ ត្រូវដោតផ្លែស្លា ៦ ម្លូ ៦ សន្លឹក ។

តាមសេចក្តីអធិប្បាយរបស់លោក-អ្នកតែងក្បួននោះថា ដែលឲ្យដោតផ្លែស្លា ២១ តាមចំនួនគុណរបស់បិតា ព្រោះផ្កានេះធ្វើឡើងតម្រូវនឹងបូជាគុណបិតា ឲ្យដោតផ្លែ ១២ តាមចំនួនគុណមាតា ព្រោះផ្កានេះតម្រូវនឹងបូជាគុណមាតាឲ្យដោត

ថ្លៃតាមចំនួនគុណបង ព្រោះផ្កានេះតម្រូវនឹងបូជាគុណបង(១), តែតាមក្បួនខ្លះ ឬតាមគាំអាចារ្យខ្លះថា ផ្កាស្លាទី១ ត្រូវដោតថ្លៃស្លា ៩, ទី ២ ត្រូវដោតថ្លៃស្លា ៧, ទី ៣ ត្រូវដោតថ្លៃស្លា ៥ ។ ផ្កាស្លាទាំង ៣ នេះមានឈ្មោះ ថែលក

១– គេសន្មតយកធាតុដី ២១ ក្នុងខ្លួនមនុស្ស គឺ ១ សក់, ២ រោម, ៣ ក្រចក, ៤ ធ្មេញ, ៥ ស្បែក, ៦ សាច់, ៧ សរសៃ, ៨ ឆ្អឹង, ៩ ខួរក្នុងឆ្អឹង, ១០ ទាច, ១១ បេះដូង, ១២ ថ្លើម, ១៣ វាវ, ១៤ ក្រពះ, ១៥ សួត, ១៦ ពោះវៀនធំ, ១៧ សរសៃរិតពោះវៀន, ១៨ អាហាថ្មី, ១៩ អាហាចាស់, ថែមឆ្អឹងលលាក្បាល និងខួរក្នុងលលាក្បាល ជា ២១ ជាគុណបិតា ។

គេសន្មតយកធាតុទឹក១២ក្នុងខ្លួនមនុស្ស គឺ ១ ទឹកប្រមាត់, ២ស្លេស, ៣ ខ្ទុះ, ៤ ឈាម, ៥ ញើស, ៦ ខ្លាញ់ខាប់, ៧ ទឹកភ្នែក, ៨ ខ្លាញ់រាវ, ៩ ទឹកមាត់, ១០ ទឹកសំបោ, ១១ ទឹករំអិល, ១២ ទឹកមូត្រ ។

គេសន្មតយកធាតុខ្យល់ ៦ ក្នុងខ្លួនមនុស្ស គឺ ១ ខ្យល់បក់ឡើងលើ, ២ ខ្យល់បក់ចុះក្រោម, ៣ ខ្យល់បក់ក្នុងពោះ, ៤ ខ្យល់បក់ក្នុងសរសៃ, ៥ ខ្យល់បក់ទូទៅ ក្នុងអវយវៈធំតូច, ៦ ខ្យល់ដង្ហើមចេញចូល ។ កាលដែលបញ្ញត្តយកធាតុអម្បាលនេះមកជាគុណមាតា-បិតា – បង ដូចនេះ មិនមែនជាពុទ្ធដីកាព្រះទេ ជាគតិរបស់អាចារ្យខ្លះបញ្ញត្តឡើង ៕

ហៅតាមលំដាប់ធំតូចជាន់គ្នា ផ្កាស្លាច្បង ផ្កាស្លាកណ្ដាល ផ្កាស្លាពៅដូច្នេះក៏មាន ៗ រីឯដោតផ្កាស្លាមានកំពស់ផ្សេងគ្នា តាមសក្តិស្នងសាមីខ្លួន គឺអ្នកដែលជាអំបូរឧត្តមសក្តិ ត្រូវដោតសំយាកចុងផ្កា ដែលជាអំបូរមធ្យមសក្តិ និងសា-ធារណសក្តិ ត្រូវដោតរួមចុងផ្កាស្លាដូចគ្នា ៗ ក្នុងវេលាដោតផ្កាស្លា អ្នកភ្លេងត្រូវលេងភ្លេងនាងនាក់, ភ្លេងសំពោង, ភ្លេងដំរីយោលដៃ ៗ

កាលរៀបដោតផ្កាស្លារួចហើយ ត្រូវរៀបរណ្ដាប់ផ្សេងៗ ដែលត្រូវជូននិងត្រូវប្រើ ក្នុងវេលាព្រឹកនោះ គឺទ្រាក់ខាន់ស្លា, ទ្រាក់ស្លាប់ទឹកដោះ និងរៀបគ្រឿងបាយព្រលឹង ១ សម្រាប់ មានកន្ទោងដាក់បាយ ១៩ ពំនូត និងផ្លែឈើនំផ្សេងៗគ្រប់មុខ, ស្លា ៩ ផ្លែ, ម្លូ ៨ សន្លឹក, ទៀន ១ គូ, និងរៀបព្រះពិស្ណុការ មួយទៀតដាក់គ្រឿងចំអាប គឺមាន ស្លោរ ១ និងស្រាមួយកំប៉ុក ៗ ចំណែកឯខាងស្រី

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ក៏ត្រូវរៀបគស្ការសម្រាប់ខ្លួនដែរ គឺត្រូវរៀបបាយសី (បាយស្រី) មានរណ្តាប់គឺបាយ១៩ពំនូត យកល្ង សណ្ដែក ដូង ដែលលីងបុកល្អិតហើយមកកោយ លើពំនូតបាយនោះ និងស្លា ១៩ ផ្លែ ម្លូ ១៩ សន្លឹក ទំពៅ ១៩ កន់ ផ្លែចេកក្រអូប ៩ ផ្កា ៥ ទៀន ១ គូ ។ របស់សម្បាលនេះត្រូវរៀបទុកនៅកន្លែងកូនស្រី (ជារណ្ដាប់សម្រាប់ផ្សំដំណេកក្នុងវេលាយប់នោះឯង) ។

គ)- ពិធី ៣ សំពះ

ដល់វេលាភ្លឺស្រាង ដែលហៅថាអរុណរះ អាចារ្យអ្នកកាន់ពេលា ត្រូវនាំកូនប្រុសទៅថ្វាយបង្គំទេវតាដែលធ្វើទុកពីថ្ងៃមុន នៅទីរៀបផ្ទះការនោះ ដែលមានគ្រឿងថ្វាយ គឺបាយសី ៥ ថ្នាក់១គូ, ស្លាធម៌ ១ គូ, ទឹកអប់១គូ ទៀន ៥, ធូប ៥, លាជ ៥, ផ្កា ៥, ស្លាដីប ១ ជើងពាន ដាក់ថ្វាយនៅលើពាននោះ និងត្រូវកន្ទុយចាំយកពេលាទៅទីនោះផង

របៀបអង្គុយរង់ចាំពេលា តាមទំនៀមបុរាណ គេឲ្យអង្គុយលើត្បាល់ ហើយកត្បាល់មកផ្កាប់ ហើយក្រាលសំពត់ពីលើ ឲ្យអ្នកកាន់ខ្លួនអង្គុយសំយុងជើង បែរមុខទៅទិសបូព៌ តែមកក្នុងសម័យនេះគេឲ្យឈរក៏មាន ចាំមើលសុរិយកាល គឺវេលាដែលព្រះអាទិត្យរះ ដោយបុរាណាចារ្យលោកកំណត់ទុកថាត្រូវយកពេលានោះ ព្រោះជាពេលដ៏បរិសុទ្ធ ជាពេលមង្គល ដើម្បីជាប្រផ្នូលឲ្យកូនប្រុសស្រី បាននូវសេចក្ដីចំរើនរុងរឿងទៅថ្ងៃមុខ ឧបមាដូចព្រះអាទិត្យដែលរះឡើងដូច្នោះ ។ កាលឃើញថាបានពេលាហើយ គេហៅគ្រូ-ពាយឈ្មោះបន្លឺស្គរសិព្វឡើង ។ តទៅយកពេលានោះលោកឲ្យលេងភ្លេងកន្ទ្រ ភ្លេងសាធុការវិល្លត ភ្លេងសាធុការវិលវង់ណន ។

លុះបានពេលាហើយ គ្រូបង្វិលកូនប្រុសចេញពីទីនោះឡើងទៅសំពះផ្កាស្លានៅផ្ទះការ របៀបក្បួនបែបនោះគឺ

បុរសម្នាក់កាន់ដាវទាំងស្រោមដើរមុខបង្អស់ បន្ទាប់ដោយលំដាប់មក អ្នកមហាតាំង ៣ នាក់ អ្នកកាន់ទៀន ២ នាក់ អ្នកកាន់ផ្កាស្លា ៣ នាក់ (១) អ្នកកាន់រង់ប្រាក់ខាន់ស្លាប្រាក់ស្លាប់ទឹកដោះ, គោធាប្ញ, កូនប្រុស, មានអ្នកបាំងក្លស់ឬឆត្រឲ្យ ១ នាក់, ក្រោយបំផុតអ្នកភ្លេង ប្រគុំលេងភ្លេងនារី ភ្លេងស្តេចដើរ ។ វេលាហែរទៅ កូនប្រុសត្រូវមានប្រាក់យ៉ាងតិចត្រឹម ១ ស្លឹង ឬ មួយកាក់សាប់ទៅនឹងខ្លួន ខណៈទៅដល់មាត់ជណ្ដើរផ្ទៃនម្ហួយ គេដាក់ទុកឲ្យកូនប្រុសឈរលាងជើង ហើយនឹងឃើញក្មេងប្រុស ១ នាក់ ជាប្អូនបង្កើត ឬ ជាញាតិជិតរបស់កូនស្រី កាន់ផ្តិលទឹកមកលាងជើងឲ្យ ហើយនឹងឲ្យស្លា ១ ម៉ាត់ ដែលដៃកូនស្រីសៀកឲ្យ កូនប្រុសទទួលស្លាស៊ីហើយ ត្រូវឲ្យប្រាក់ដែលជាប់មកនឹងខ្លួនទៅក្មេងនោះ ហើយ

១– អ្នកកាន់ផ្កាស្លាច្បង ត្រូវយកបងប្រុសរបស់កូនប្រុស ១ កាន់ ឲ្យរើសញាតិដែលជិត ហើយជាអ្នកមានខាន់ស្លា នឹងមិនអភ័ព្វ អ្នកដែលអាយុតិចជាងកូនប្រុសលោកហាមមិនឲ្យកាន់ ។

ក្មេងនោះ ត្រូវដឹកដៃកូនប្រុសឡើងជណ្ដើរទៅ ។ ក្មេងនេះ មានទំនៀមអ្នកស្រុកខ្លះ ឬ មេបាខ្លះ គេសែនក្បាលជណ្ដើរផង មានរណ្ដាប់គឺ បាយសីស្លាក ៤ មាន់ស្ងោរ ១ ឬ សាច់ជ្រូក ១ ដុំ រៀបដាក់ក្បែរក្បាលជណ្ដើរ ហើយអុជទៀនធូបនៅក្បាលជណ្ដើរ ជួនកាលមានអុជផាវផង (ទំនៀមនេះប្រហែលជាប់មកអំពីចិន) ហើយត្រូវសែនក្មេងវេលាមុនដែលកូនប្រុសនឹងមកដល់ ។ កូនប្រុសកាលឡើងដល់ល្វែងចិនហើយ ត្រូវអង្គុយម៉ែអង់ចាំមេបានិយាយការ ។ សំដាប់នោះ អ្នកមហាត្រូវដំរាបសួរមេបាថា លោកអ្នកណាដែលត្រូវទទួលផ្កាស្លា ច្បង-កណ្ដាល-ពៅ ។ មេបាត្រូវបង្ហាញខ្លួនថា នេះមួយៗឲ្យគ្រប់ទាំង ៣ នាក់ ។ ទំនៀមអ្នកទទួលផ្កាស្លា ត្រូវរើសយកពួកញាតិរបស់ស្រី ដូចយ៉ាងម្ដាយធំ ម្ដាយមីង បងស្រីបង្កើត ដែលជាអ្នកបានរៀបមង្គលការខាន់ស្លា នឹងមានកូនស្រករ រស់នៅទាំងគូ ។

សំដាប់នោះ អ្នកមហាត្រូវប្រាប់ឲ្យកូនប្រុសសំពះស្ល
ព្រះពរ គឺម្លូដែលមេម្លូរមានចំនួន ៣ ត្រួយដាក់នៅលើខ្នើយ
សំពះម្តងចាប់ស្លាព្រះពរឡើង ១ ហើយដាក់នៅវិញ ទាល់
តែគ្រប់ទាំង ៣ ត្រួយ រួចហើយឲ្យសំពះ ៣ ដងទៀត ដល់
គ្រប់ការៈ ៣ ដង ឲ្យផ្កាបាតដៃទាំងពីរ, អ្នកដែលកាន់ផ្កា
ស្លាច្បង់ ត្រូវយកផ្កាស្លានោះទៅដាក់លើដៃកូនប្រុស ។
ត្រូវជូនទៅអ្នកដែលត្រូវទទួល ដែលមេបាប្រាប់កម្សាញមុញ
ឲ្យជឿតែដូច្នេះ ទាល់តែគ្រប់ផ្កាស្លាទាំង ៣ ។ អ្នកទទួល
ត្រូវទុកផ្កាស្លា អ្នកភ្លេងត្រូវលេងភ្លេងព្រះថោង ។

សំដាប់នោះ អ្នកជូនស្រីម្នាក់ ត្រូវរុះទៀនមិននៅវេ
អ្នកជូនហើយ ដំរាបមេបាសុំអនុញ្ញាតឲ្យកូនស្រី ចេញមកអ៊ុម
ចងដៃ ហើយកាន់វេនោះ ចូលទៅអញ្ជើញកូនស្រីឲ្យដ
ខានគន់ ។ ខានមេបាត្រូវបង្គាប់ឲ្យអ្នកមហាកំច្រៀង
អញ្ជើញកូនស្រីពីខានគន់កំនងន បើអ្នកមហាមិនចេះកំច្រៀង

នឹងពិធីគេអ្នកឯណានិមួយជំនួសខ្លួនក៏បាន អ្នកច្រៀងត្រូវកាន់ផ្តិតកំច្រៀងទំនុកស្រីអន ៣ បទថា "អន្ទើយស្រីអន កាំបើកកំទនន សូមអនមហាថ្ងៃ សូមអ្នកកំផ្លិត សូមអ្នកដឹកដៃ ស្រីអនមហាថ្ងៃ ពេលាបានហើយ អនចេញសំពះ កន្ទ្បោះគ្រមុំ ដូចជុំពេញផ្ទះ អនចេញសំពះទទួលព្រះពរ" ។

មានបទច្រៀង ១ បទទៀតច្រៀងគ្នាទាំង ៣ ដូច្នេះ :

បទទី ១ ថា អន្ទើយស្រីអន សុំបើកកំទនន ជូនអនដេកលក់ សុំហាសអនឡើង កេទឹកលុបមុខ ជូនអនដេកលក់ ស្រនាកលើខ្នើយ ។

បទទី ២ ថា អន្ទើយស្រីអន សុំបើកកំទនន សុំអនមកផ្ទឹម អននឹងចេញមក អនដើរសន្សឹម អញ្ជើញអនផ្ទឹម ទន្ទឹមលើខ្នើយ ។

បទទី ៣ អន្ទើយជាត់ជាយ ជាតចេញឲ្យឆ្ងាយ

សោះរាសាន់កាន់ កន្ទុលខ្ទល់ខ្មើយ យើងរៀបបំរុង សុំ អនមកស៊ុម ពេលាបានហើយ (១) ។

លំដាប់នោះ អាចារ្យត្រូវអុជទៀនពពិល(២)ឡើងហើយ រើសយកប្រុស ៥ នាក់ ស្រី ៤ នាក់ ដែលជាអ្នកមានខាន់ស្លានឹងមិនអភ័ព្វគូ ឲ្យមកអង្គុយដំកន់ជុំវិញអ្នកស៊ុម អាចារ្យត្រូវអង្គុយពីខាងមុខអ្នកស៊ុម ហើយផ្ដើមបន្ទិលពពិល បណ្ដើរពពិលជាទក្ខិណាវដ្ដ គឺហុចបន្តគ្នាពីដៃស្ដាំទៅដៃឆ្វេង អា-ចារ្យត្រូវសូត្របរិកម្មបណ្ដើរនូវធម៌ជយន្តោដូច្នេះ :

ជយន្តោពោធិយាមូលេ សក្យានំនន្ទិវឌ្ឍនោ
ឯវំត្វំវិជយោហោហិ ជយស្សុជយមង្គលេ

---

១ របៀបច្រៀងទាំង ៣ នេះ ច្រៀងតែបែបណា១បានហើយ ។

២ លក្ខណៈពពិល ពពិលនោះគេសិតធ្វើពីស្ពាន់ តួពពិលសណ្ឋានដូចស្លឹកពោធិ៍ មានដងកាន់ដូចសណ្ដាន់ស្លឹកពោធិ៍ ម្ខាងរលីង ម្ខាងមានរូបទេពប្រណម្យ គឺរូបទេវតាប្រណម្យដៃ, មានចំនួន ៣ ។ វេលាដែលបន្ទិលគេអុជទៀនបិទនៅកំពូលពពិល ហើយកាន់ដងហុចបន្ត ៗ គ្នាទៅ ។

អបរាជិតបល្លង្កេ   សីសេ បឋវិបោក្ខរេ
អភិសេកសព្វពុទ្ធានំ   អគ្គប្បត្តោ បមោទតិ
សុនក្ខត្តំ សុមង្គលំ   សុបភាតំ សុហុដ្ឋិតំ
សុខណោ សុមុហុត្តោ ច   សុយិដ្ឋំ ព្រហ្មចារិសុ
បទក្ខិណំ កាយកម្មំ   វាចាកម្មំ បទក្ខិណំ
បទក្ខិណំ មនោកម្មំ   បណិធី តេ បទក្ខិណា
បទក្ខិណានិ កត្វាន   លភន្តត្ថេ បទក្ខិណេ ។

ប្រែថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធកាលគង់នៅ លើអបរាជិតបល្ល័ង្ក ក្រោមដើមពោធិព្រឹក្ស ដ៏តាំងនៅកណ្តាលប្រថពីមណ្ឌល ដែលជាទីត្រាស់ដឹងនៃព្រះពុទ្ធគ្រប់ៗព្រះអង្គ ទ្រង់ផ្ចាញ់នូវមារនឹងសេនាមារឲ្យបាក់បែកអស់ទៅ ទ្រង់ដល់នូវភាវៈជាបុគ្គលប្រសើរលើសទេវតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ធ្វើឲ្យពួកសក្យរាជរីករាយសប្បាយព្រះហឫទ័យខ្លាំងយ៉ាងណាៗ អ្នកចូរឈ្នះ ចូរបាននូវជ័យមង្គលយ៉ាងនោះចុះ ។ ឫក្សល្អក្តី

មង្គលល្អក្តី អរុណរះឡើងល្អក្តី ខណៈល្អក្តី យាមល្អក្តី បូជាល្អក្តី មានមកពីបុគ្គលប្រព្រឹត្តកាយវាចាចិត្ត ជាសុចរិត ទាំងអស់ កាយកម្មក្តី វចីកម្មក្តី មនោកម្មក្តី ដែលជា របស់ខាងស្តាំ គឺជាខាងល្អបរិសុទ្ធហើយ រមែងឲ្យសម្រេច របស់ដែលប្រាថ្នាជាខាងស្តាំ គឺខាងល្អ ហេតុនោះបុគ្គលគួរ គប្បីធ្វើកាយកម្ម វចីកម្ម មនោកម្ម ឲ្យជាខាងស្តាំ ក៏នឹង បាននូវផលជាខាងស្តាំដូចគ្នា ។

សំដាប់នោះ ឲ្យអ្នកមហា ឬអ្នកឯណាមួយដែលចេះ កាំបើកបាយសី (បាយស្រី) ៣ បទ ដំបូងឡើងមិនទាន់ ច្រៀង កាំបន្តិចទៅហើយ លូកទៅចាប់ផងដាវកាន់ឡើង ហើយស្រែកថា :

ជ័យហោង ឲ្យអ្នកទាំងពួងឆ្លើយថា ជ័យ.

សួស្តីហោង " " សួស្តី

សុខហោង " " សុខ

ហើយកំច្រៀងបទកិន្នរ ឬបទបន្ទាយយានយាស តទៅ ថា "ដាវអើយដាវដែក ដាវល្អចំឡែកបានពីសួគ៌ានាយ ផ្លែជាអាពុក ស្រោមសោតជាម្ដាយ បានពីសួគ៌ានាយ កម្រាបសត្រូវ" ច្រៀង ៣ ដង ហើយស្រែកថា ជ័យហោង សួស្ដីហោង សុខហោង ដូចមុនទៀត រួចយកចុងដាវ ពាល់ស្បៃដែលគ្របទៀប ហើយកំច្រៀងតទៅទៀតថា "ឱស្បៃកាសា បានពីទេវតា លោកដាក់មកឲ្យ ក៏យកស្បៃ រួចចាប់ទៀបជាក្រោយ លោកដាក់មកឲ្យ បានសុខសួស្ដី" ច្រៀង ៣ បទហើយស្រែក ជ័យហោង សួស្ដីហោង សុខហោងទៀត ៗ រួចហើយឲ្យដាក់ទៅវិញ គឺដាក់ដងដាវលើដៃកូនប្រុស ចុងដាវលើដៃកូនស្រី ៗ រួចចាប់ឡើង កំច្រៀងថា "ឱទៀបទាំងគូ ព្រមត្រូវលក្ខណា បានពីទេវតា ឲ្យពារនាងនាក់" ៣ ចប់ហើយឲ្យដាក់ទៀបទៅវិញ ៗ ក្នុងវេលាកំហើកបាយសី លោកឲ្យលេងភ្លេង

កិន្នរ ភ្លេងបន្ទាយយានយាស ។

លំដាប់នោះ អាចារ្យត្រូវស្សូត្រឲ្យពរផ្កាស្លា វេលាសូត្រចប់ឲ្យអ្នកភ្លេងលេងភ្លេងកន្លង់ផោង (កន្លង់មាស) ។ អំពីនោះ ពួកមេបាត្រូវចងដៃកូនប្រុសស្រី ដោយអំបោះ ព្រមទាំងឲ្យសីពុសាធុការពររៀងខ្លួន ហើយក្រោយផ្កាកណ្ដាលនឹងផ្កាពោធិ៍ ចែកឲ្យពួកញាតិបាចឲ្យពរដល់កូនប្រុសស្រី ៗ ក្នុងខណៈនេះឲ្យអ្នកភ្លេងលេងភ្លេងបាយខុន ។ រួចហើយឲ្យកូនប្រុសស្រីងើបអង្គុយឡើង បែរមុខឈមទៅរកគ្នា ហើយក្រោកចូលទៅក្នុង កូនស្រីត្រូវចូលមុន កូនប្រុសចូលក្រោយ ឲ្យយកដៃចាប់ជាយស្បៃកូនស្រីចូលទៅ ។ ក្នុងខណៈនេះ ត្រូវកាយឈ្មោះ អ្នកភ្លេងត្រូវលេងភ្លេងលោមនាង ហើយប្រែជាភ្លេងបាយខុន ដាក់ជាយ ។

កាលកូនស្រីចូលទៅក្នុងហើយ អ្នកមហាត្រូវនិទានមេបា សុំឲ្យកូនប្រុសស្រីទៅផ្ទឹមរោងផ្កាស្លា ។ តែកំបួ

នេះអ្នកខ្លះធ្វើ អ្នកខ្លះមិនធ្វើ ។ អ្នកដែលធ្វើនោះ ដោយរ
បំណងរបស់គេ ដើម្បីនឹងប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលថា
«អាពាហ៍វិវាហមង្គល» ដែលប្រែថា កូនប្រុសទៅការឯផ្ទះ
កូនស្រី, កូនស្រីទៅការឯផ្ទះកូនប្រុស (តាមប្រពៃណីប្រទេស
ឥណ្ឌាសម័យបុរាណ) ដូចបានអធិប្បាយមកហើយខាងដើម
យើងមិនធ្វើដូច្នោះ ឃើញហាក់ដូចជាមិនសមតាមឈ្មោះដែល
ហៅ ព្រោះពាក្យនេះគេតែងហៅភ្ជាប់គ្នាតាំងតួដូច្នេះ ។

កាលផ្ទឹមចងដៃហើយ កូនប្រុសស្រី ត្រូវត្រឡប់ទៅ
ផ្ទះការវិញ ចូលទៅផ្លាស់គ្រឿងសំអាងចេញ ស្លៀកពាក់ជា
ប្ដីហើយចេញមកផ្ទៃកណ្ដាលជំនុំមេបា ត្រង់កន្លែងនោះវិញ
លំដាប់នោះ មេបាត្រូវចាត់ចែងយករណ្ដាប់ស្លាប្រុសមុខការ
ធំ រណ្ដាប់ស្លាប្រុសមុខការកំណត់ រណ្ដាប់ស្លាប្រុសមុខ
ចងរង តាមចំនួនដែលបានពោលហើយខាងដើម ចែកឲ្យ
ញាតិចាស់ទុំយកទៅ . . . កិរិយាដែលចែកពួកញាតិចាស់ទុំ

យកទៅនេះ គេហៅថា "គោះថង់រង់ ។

មានទំនៀមថា ស្លាប្រុសប់មុខគោះថង់រង់ការធំនេះ ត្រូវបានដល់មា-មីងបង្កើតរបស់អ្នកសាមីខ្លួនទាំងសងខាង ។ ស្លាប្រុសប់មុខគោះថង់រង់ការកំណត់ ត្រូវបានដល់មា-មីង ជីដូនមួយទាំងសងខាង ។ កូនអ្នកកណ្ដាលនេះ បើអ្នកឯណាមួយគ្មានខ្លួន បុជាបុគ្គលអភ័ព្វមិនគួរទទួលនឹងដាក់ឲ្យញាតិដទៃទទួលក៏បាន ។ ចំណែកឯស្លាកន្សែង ជាស្លាសម្រាប់ទទួលពួកញាតិខ្លួនទៅ គ្មានប្រុសប់មុខគោះថង់រង់ គឺចែកឲ្យចំពោះប្ដូឈ្មោះទេ ។

ត្រង់ការនេះ ពីដើមមានទំនៀមថា មាតាបិតាឬអាណាព្យាបាល ទាំងខាងកូនប្រុសទាំងខាងកូនស្រី ត្រូវនាំយកទ្រព្យទាំងពួង ដែលត្រូវចែកឲ្យកូនដែលរៀបការថ្មីនោះមកដាក់គរនៅចំពោះមុខប្រជុំញាតិ ទ្រព្យនេះហៅថា "កន្ទុន" គឺគំនរទ្រព្យជាដើមទុន ដែលមាតាបិតា និង

គប្បីចែកឲ្យកូនឧកាសនេះ ៗ ទ្រព្យនោះទាំងសន្ធាន ត្រូវវែលឲ្យស្មើភាគគ្នា ឧបមាដូចយ៉ាងថា មាតាបិតាខាងប្រុសដាក់ប្រាក់ ១០០រ០០ មាតាបិតាខាងស្រីក៏ត្រូវដាក់ ១០០រ០០ ដែរ តែបើអ្នកម្ខាងជាអ្នកទាល់ក្រ អ្នកម្ខាងជាអ្នកស្តុកស្តម្ភ នឹងដាក់តិចច្រើនជាងគ្នា ទៅតាមធនធាននៃខ្លួនក៏បាន ៗ ទ្រព្យណាដែលជាអចលនវត្ថុ គឺជាទ្រព្យដែលមិនអាចនឹងនាំយកមកបាន ដូចយ៉ាងស្រែចំការ ច្បារដំណាំ ជាដើម ត្រូវធ្វើបញ្ជីកត់ត្រាចំណាំចំនួន និងតម្លៃនឹងចុះនាមកូនបញ្ជីនោះយកមកដាក់ ទ្រព្យណាជាចលវត្ថុដែលអាចនាំយកមកបាន ដូចយ៉ាងមាសប្រាក់ សំពត់ជាដើម ត្រូវនាំយកមកដាក់ ហើយធ្វើបញ្ជីនោះប្រគល់ឲ្យរៀនខ្លួន ដោយមានក្រុមញាតិបានដឹងឮឃើញផង តែកិច្ចនេះមានឃើញច្រើនតែអ្នកមានសម្បត្តិធ្វើ ៗ អ្នកដែលមិនបានចែកកូនឧកាសរៀបមង្គលការ គេចែកនៅវេលាការបួជ

ស្រេចហើយជាខានក្រោយក៏មានច្រើន ៗ

របៀបកាំសាកន្ទុល

សំដាប់ពីនោះ ត្រូវកាំសាកន្ទុល ៗ របៀបកាំសាកន្ទុលនោះ លោកថាត្រូវអ្នកមហាទី ២ កាំទៀន បើមិនចេះនឹងឲ្យទៅអ្នកណាមួយក៏បាន ៗ អ្នកនោះត្រូវកាំបណ្តើរទៀនបណ្តើរ ហើយយកជើនម្ជូកន្ទុល ១ ដែលគេក្រាលឲ្យកូនប្រុស-ស្រីថ្មីនោះ កាលផ្ទូរថ្ងានហើយ ឲ្យចាប់លើកដាក់លើស្ពា ទៀនសួរគេអ្នកណាជាម្ចាស់កន្ទុល ត្រូវការលោះឬទេ ? កន្ទុលនោះមានអនុភាពណាស់ ថាបើអ្នកណាលោះយកទៅដេកហើយ នឹងកើតមាសកើតប្រាក់នូវខ្ញុំប្រុសស្រី គោ ក្របី ដំរី សេះ សម្បត្តិ សម្បូណ៌ហៀរហូរមកដល់អ្នកនោះ គ្មានខ្វះអ្វី ៗ ឲ្យអ្នកសាមីខ្លួនឆ្លើយសុំលោះ ដោយឲ្យប្រាក់ ១ បាទ ឬ ១ រៀល ទៅអ្នកកាំ ៗ ប៉ុណ្ណោះឈ្មោះថា ស្រេចកិច្ចកាំសាកន្ទុលហើយ ៗ

តែទំនៀមនេះគេបោះបង់ចោលជាច្រើនណាស់ទៅហើយ ។ ក្នុងខណៈនោះ អ្នកភ្លេងត្រូវលេងភ្លេងស្មោត ភ្លេងអុំទូក ។

កាលស្រូវចាក់សាកន្ទុលហើយ ក៏ល្មមដល់ថ្ងៃត្រុស្ត ជាពេលត្រូវលាងកហៅពួកញាតិមិត្រទាំងឡាយ កូនប្រុស-ស្រី ត្រូវចេញមកបំពើភ្ញៀវ ចាំថែមថយអាហារដែលខ្វះខាត ។ ក្នុងវេលាភ្ញៀវពិសាបាយ ឲ្យអ្នកមហាជិតាបសុំឲ្យមេបាបន្ទាប់អ្នកច្រៀង នឹងបន្ទាប់បទភ្លេង ។ ទំនៀមបុរាណ ការច្រៀងជាភារៈលើសាមីខ្លួនកូនប្រុសនឹងអ្នកមហាទី ២ តែកូនប្រុសច្រើនតែមិនចេះច្រៀង ហើយវេលានោះជាវេលាសប្បាយ នឹងជាវេលាដែលឲ្យកើតអៀនខ្មាសច្រើន ហេតុនោះទំនៀមកូនប្រុសច្រៀងជូនមេបាស្តាប់ ទើបតាំងមិនឈប់មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ នៅមានតែក្បួនស្តីថាជាភារៈលើកូនប្រុសច្រៀងប៉ុណ្ណោះ ។ ចំណែកឯអ្នកមហានោះ អ្នកខ្លះចេះច្រៀងអ្នកខ្លះមិនចេះច្រៀង ហេតុនេះមុខច្រៀងរាំធ្លាក់

ទៅលើអ្នកភ្លេង អ្នកមហោគ្រាន់តែជាអ្នកជំរាបសួរមេធ្វាថា ត្រូវការភ្លេងអ្វីឲ្យមេធ្វាបន្ទាប់មក អ្នកមហោក៏ទទួលប្រសាសន៍ ប្រាប់តទៅអ្នកភ្លេងឲ្យច្រៀង ឲ្យលេងភ្លេងតាមនោះ ។

តាមទំនៀមថា អ្នកមហោទី ២ ជាអ្នកចាំជំរាបសុំឲ្យ មេធ្វាបន្ទាប់ភ្លេង នឹងទទួលប្រសាសន៍ហើយ ប្រាប់តទៅ អ្នកភ្លេង មេធ្វាត្រូវបន្ទាប់ភ្លេងដូចមានកាយឈ្មោះតទៅនេះ ៖

ថ្ងៃស៊ីកំណត់ ៣ ភ្លេង គឺ.

១– ភ្លេងជ្រេនដើមបទ

២– ភ្លេងជ្រេនសម្ពាត់

៣– ភ្លេងដោះក្រោយ

ថ្ងៃបង្ហើយឲ្យលេងភ្លេងតមកពីថ្ងៃស៊ីកំណត់ គឺ

៤– ភ្លេងកន្ទេនទ្រាំង

៥– ភ្លេងខ្មែរ

៦– ភ្លេងរបងរមាស

៧- ភ្លេងបន្ទាយប្រាសាទ

៨- ភ្លេងទឹកជប់

៩- ភ្លេងក្រោមនាយ

ឯគ្រឿងភ្លេងនោះមិនដាច់លេងគ្រប់គ្រឿងទេ ឲ្យយកតែប៉ី ១ ទ្រ ១ និងអ្នកច្រៀងម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ។

កាលស្រេចកិច្ចកម្សាន្តនេះអស់ហើយ អ្នកសាមីជើងការ ត្រូវរៀបនំ ១ ចានមកឲ្យអ្នកភ្លេងលេងភ្លេងកំនៅកេនដែលហៅថា លេងភ្លេងលត់ចន្លុះ នៅកេនស្លាក្លា ។ អ្នកភ្លេងត្រូវយកកន្ទុយចន្លុះ ១ មកអុជ នាំគ្នាលេងភ្លេងមួយស្របក់ទៅហើយ ឲ្យរុះស្លឹកដែលប្រក់អាងចេញ ១ កណ្តាប លំដាប់ពីនោះ អ្នកភ្លេងត្រូវយកទឹកមកលត់ចន្លុះ ប៉ុណ្ណោះហៅថា ស្រេចកិច្ចអ្នកភ្លេងហើយ ។

៨- របៀបស្នំដំណេក

វេលាយប់ក្នុងថ្ងៃនោះ ក្នុងវេលាម៉ោង ៨-៩ ត្រូវរៀប

ពិធីផ្សំដំណេក នៅទីកន្លែងដែលកូនប្រុសស្រីដេក គឺគ្រូ
រើសយកស្រីពីរនាក់ ដែលមានអាយុច្រើន ហើយជាញាតិ
របស់កូនស្រី ជាអ្នកមិនកំព្រា ជាអ្នកចេះដឹងក្នុងរឿងនេះ
ឲ្យជាអ្នកផ្សំដំណេក ។ កន្ទេលដែលប្រើក្នុងពិធីនេះ គឺត្រូវ
យកកន្ទៀងថ្មីយកសី ដែលពោលហើយខាងដើម និងខ្នើយ
ចំពាមមួយជាស បង្អែមមួយចាន ស្លនដូមួយ ។ ត្រូវ
អុជទៀនធូបសែនជីដូនតា ដោយបង្អែមចំណាយនោះហើយ
ដួសទឹកដូងបញ្ចុកកូនប្រុស ៣ ស្លាបព្រា រួចបន្ទាប់ឲ្យកូន
ស្រីចាកចេកបញ្ចុកទៅកូនប្រុស ឲ្យកូនប្រុសបញ្ចុកទៅកូនស្រី
ដើម្បីឲ្យស្រឡាញ់គ្នា ឋិតថេរចេរកាលទៅ និងឲ្យវាក្យផ្ដាំ
ប្រដៅផ្សេង ៗ តាមក្បួនហើយ ត្រូវឲ្យកូនប្រុសស្រីដេក
ទន្ទឹមគ្នា គឺឲ្យកូនប្រុសដេកខាងស្ដាំ កូនស្រីដេកខាងឆ្វេង
ប៉ុណ្ណោះហើយអ្នកផ្សំដំណេក ត្រូវនាំគ្នាចេញមកវិញ ។
ប៉ុណ្ណោះឈ្មោះថា ស្រេចអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយ ។

ក្រោយពីការហើយ ៣ ថ្ងៃ ត្រូវរៀបជូនប្តីប្រពន្ធ នាំគូថ្មីនោះទៅសុំពរពីព្រះសង្ឃ គឺយកផ្កាស្លាធូប នឹង ចំអាប ១ ថាស បង្អែម ១ ថាស ស្លាធារ៍ ទៅវត្ត រីឯល កូនប្រុសនោះធ្លាប់ទៅបួសរៀន បើវត្តនោះនៅឆ្ងាយណាស់ លំបាកនឹងទៅ បុកូនប្រុសនោះមិនដែលបួសរៀននៅវត្តណា ត្រូវទៅឯវត្តដែលមាននៅក្នុងស្រុកនោះ ៗ លោកចៅអធិការទទួលផ្កាស្លានឹងសម្រាប់ហើយ សូត្រធម៌ឲ្យសព្ទសាធុការពរ ស្រេចហើយថ្វាយបង្គំលាមកផ្ទះវិញ ៗ

តាំងពីមានព្រះរាជបញ្ញត្តិ ឲ្យចុះបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍មក ក្រោយពីរៀបការហើយ ពេល ៣ ថ្ងៃ គេតែងទៅប្តឹងមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋាន សុំចុះបញ្ជីរៀបការ ក្នុងសៀវភៅអាពាហ៍ពិពាហ៍តាមច្បាប់ សម្រាប់ស្រុកផង ៗ

ចប់ដោយពិស្តារ

អាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គល

សង្ខេប

មានឯកសារជាច្រើន ចែងពីដើមកំណើតពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គលការខ្មែរ ដូចរៀបរាប់ខាងមុខនេះ :

ឯកសារខ្លះថា : មង្គលការខ្មែរធ្វើតាមពិធីដែលព្រះមិថិលាមហាឫសីផ្សំផ្គុំព្រះរាម និងព្រះនាងសេតា និងធ្វើតាមពិធីដែលព្រះវេស្សន្ត ព្រះនាងមទ្រី ផ្សំផ្គុំចៅជាលីនិងនាងក្រឹស្នា ជាព្រះរាជបុត្រឲ្យជាគូស្រករ ។

ឯកសារខ្លះថា : មង្គលការខ្មែរធ្វើតាមពិធីផ្សំផ្គុំព្រះថោង និងនាងនាគបឋមក្សត្រខ្មែរ សម័យហ្វូណន (នគរភ្នំ) ដោយគេនដល់ចំណុចដែលកូនប្រុសតោងជាយស្បៃកូនស្រីចូលបន្ទប់ ក្រោយពេលសំពះការ ថាធ្វើតាមដំណើរព្រះថោងតោងស្បៃនាងនាគចូលនគរ និងមានដល់បទចម្រៀងឈ្មោះបទព្រះថោង នាងនាគ នាគព័ន្ធ ដែលអ្នកច្រៀងតែងច្រៀងក្នុងពិធីមង្គល-

ការដាដពាបតាំងពីព្រេងនាយមក ។

តាមការសន្និដ្ឋានឃើញថា ប្រពៃណីនៃពិធីមង្គលការខ្មែរយើង ប្រហែលជាបានចាប់កំណើតតាំងពីព្រះថោង-នាងនាគ សម័យនគរភ្នំ នោះមែន គ្រាន់តែចំណោរមក បុរាណាចារ្យថែមថយបញ្ចេញបញ្ចូលបន្តិចម្តង ៗ តាមកាលៈទេសៈប៉ុណ្ណោះ ជាប់ជាប្រពៃណីរៀងមកដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រពៃណីនេះ ចែកជា ៣ សម័យ គឺសម័យបុរាណ សម័យកណ្តាល និងសម័យបច្ចុប្បន្ន ។

ក្នុងទីនេះ សូមបរិយាយចំពោះសម័យកណ្តាល...

ឯកសារដែលមានគោលជា ៣ ថ្នាក់ គឺ :

ថ្នាក់ទី ១- ពេលមុនធ្វើអាពាហ៍ពិពាហ៍

ថ្នាក់ទី ២- ពេលធ្វើអាពាហ៍ពិពាហ៍

ថ្នាក់ទី ៣- ពេលក្រោយធ្វើអាពាហ៍ពិពាហ៍

ថ្នាក់ទី ១– ពេលមុនធ្វើអាពាហ៍ពិពាហ៍

ពេលមុនធ្វើអាពាហ៍ពិពាហ៍មាន ៤ ផ្នែកគឺ

ផ្នែកទី ១ មើលលមពង្សឆ្នាំ សមពង្សធាតុ

របៀបមើលឆ្នាំ មើលធាតុ គឺមើលតាមក្បួនដែលស្ដីពីពង្សយក្ស ពង្សមនុស្ស ធាតុទឹកជាដើម ធាតុដីឲ្យត្រូវគ្នាល្អ ។

ផ្នែកទី ២ ចែចូវ

កាលមើលខែ-ឆ្នាំ មើលធាតុ និងមើលចរិយាខាងស្រីឃើញថាល្អហើយ ខាងប្រុសគេរកអ្នកមានគូស្រករដែលរស់នៅទាំងគូ មានខាន់ស្លា មានប្រាជ្ញាប៉ិនប៉ី ជាញាតិ ឬជាអ្នកស្និទ្ធស្នាលនឹងមាតាបិតា ឬអាណាព្យាបាលខាងស្រី ឲ្យទៅស៊ើបការស្ទាបស្ទង់មើល ៣ លើក :

លើកទី ១ មានកញ្ចប់ស្លាម្លូ ថ្នាំ កំដរដៃទៅជូនមាតាបិតា ឬអាណាព្យាបាលខាងស្រី ហើយនិយាយបញ្ចៀតបញ្ចៀង លោក[illegible]អ្នកនោះនិយាយនឹងខ្ញុំថា ចង់មកលេង

នឹងលោកអ្នក តើលោកអ្នកថាម៉េច ? កាលបើខាងស្រីគេបើកឲ្យហើយ អ្នកថែចូវត្រឡប់មកប្រាប់ខាងប្រុសវិញ ។

លើកទី ២ មានរបស់កំដរដៃដូចមុន ម្លូកតែនិ-យាយចេញឈ្មោះថា លោកនេះអ្នកនោះពីងខ្ញុំឲ្យមកជំរាបថា ចង់មកលេងនឹងលោកអ្នកខ្លាំងណាស់ ដោយឮដំណឹង ថា លោកអ្នកមានស្រែស្រុកសំបុកជើងលានល្អ គេចូលចិត្តចង់យកពូជស្រូវគង់មកបណ្ដុះនៅស្រែនេះ ក្រែងមានផ្លែផ្កា តើលោកអ្នកថាម៉េច ? ខាងស្រីថា ចាំស្ដាប់ការមើលសិន ។ អ្នកថែចូវក៏ត្រឡប់មកប្រាប់ខាងប្រុសវិញ ។

លើកទី ៣ មានស្លាម្លូក្រែលជាងមុន ដាក់តោកបុរស ១ គូ ឲ្យអ្នកថែចូវយកទៅកំដរដៃដូចមុន ។ កាលជូនមាតាបិតា ឬក៏ណាញាតិខាងស្រីរួចហើយជំរាបថា លោកនេះអ្នកនោះ ឲ្យខ្ញុំមកជំរាបថា សូមលោកអ្នកមេត្តាដោយប៉ង មកយូរហើយថា នឹងយកពូជស្រូវគង់នោះ មកបណ្ដុះ

នៅស្រែស្រុកសំបុកដើងលានឯនេះ តើអ្នកទុកផ្លូវឲ្យដើរ ទុកដណ្ដឹងឲ្យទៀងដោយរបៀបម្ដេច ? កាលគេបើកផ្លូវឲ្យដើរ ដណ្ដឹងឲ្យទៀងហើយ អ្នកថែចូវសួរខែឆ្នាំកំណើតកូនស្រី ។ គេប្រាប់ខែ-ឆ្នាំហើយ អ្នកថែចូវក៏ត្រឡប់មកប្រាប់ខាងប្រុសវិញ ។

ផ្នែកទី ៣ ដណ្ដឹង

កាលថែចូវដឹងទម្រោយហើយ គេឲ្យទៅដណ្ដឹង ៣ ជើងទៀត :

ជើងទី ១ គេឲ្យម្នាក់ទៅជូនពតិមានដល់អ្នកគ្រប់គ្រងកូនស្រីជាមុនថា : លោកនេះអ្នកនោះនឹងឲ្យអ្នកផ្ទះមកដណ្ដឹងកូនស្រីលោកអ្នក តើឲ្យគេមកថ្ងៃណា ? កាលបានកំណត់ថ្ងៃហើយ គេពឹងស្រី ៣ នាក់ឲ្យជាអ្នកផ្លូវទៅដណ្ដឹង ដោយមានថង់ទៀន ១ គូ ស្លា ម្លូ ថ្នាំ ស្លាផ្កា ចេកនំ អន្សម នំគម នំបត់ រៀបជាគូៗទៅជូនខាងស្រីនិយាយថា : លោកនេះអ្នកនោះបានពឹងខ្ញុំទាំង ៣ នាក់ ឲ្យមកសូមដណ្ដឹងនាងនោះ ជា

កូនលោកឲ្យជាភរិយានាយកនោះជាកូនគេ ។ បើលោកអ្នកមេត្តានឹងជូនបណ្ណាការតាមត្រូវការ ។ ខាងស្រីថា ចាំសួរមេបាសិន ជើងក្រោ[illegible]មជីវ

ជើងទី ២ កាលឲ្យអ្នកផ្លូវទៅដណ្ដឹងមួយលើងឃើញថាពុំទាន់ស្រេច គេទៅដណ្ដឹងជើងទី ២ ទៀត គេដណ្ដឹងកំណត់ថ្ងៃដូចមុន កាលបានកំណត់ថ្ងៃ-ខែហើយ គេចាត់ចណ្ដាប់មានថង់នេ ១ គូ មានកន្សែងប្រមុចក្រាលពីលើ មានស្លាម្លូ ថ្នាំ ស្លាផ្កា ទៀន ១ គូ ស្រា ១ ដប ចេកទុំ អន្សម នំគម នំបត់ នំបង់ខ្លាញ់ ឲ្យអ្នកផ្លូវ ៣ នាក់យកទៅជូនខាងស្រីនិយាយថា លោកនេះអ្នកនោះបានពីធ្វើនាំង ៣ ឲ្យមកសូមដណ្ដឹងដូចមុន បើលោកមេបាអនុញ្ញាតឲ្យ នឹងជូនបណ្ណាការតាមត្រូវការ ។ ខាងស្រីថា អ្នកផ្លូវនេះជាស្រី ក្រែងទទួលការគ្រប់ជំពូកមិនបាន មួយទៀតយើងពុំទាន់ស្គាល់កូនប្រុសរបស់អ្នក ត្រូវអ្នកឲ្យប្រុស ៗ មក ឲ្យយកទាំងកូនប្រុសមក

ឲ្យយើងមើលថង់ បែបនេះហៅថា ស៊ីស្លាកនៀង ។

ជើងទី ៣ គេឲ្យអ្នកផ្លូវទៅដណ្ដឹងឲ្យដាច់ស្រេច ។ មុននឹងទៅ គេជូនពាក្យមានដល់ខាងស្រីជាមុន។ កាលខាងស្រីប្រាប់កំណត់ពេលហើយ ខាងប្រុសគេកេណ្ឌអ្នកផ្លូវស្រី ៣ នាក់ ប្រុស៣នាក់ ចាស់២នាក់ ក្មេង១នាក់ ហៅថា"មហា" ឲ្យនាំណ្ដាប់ មានថង់នេះ១គូ ស្លា ម្លូ ថ្នាំ ស្លាដា ទៀន ស្រា ចេកទុំ អន្សម នំគម នំបត់ នំបន្ទាញ់ នំកន្ត្រំ នំក្រូច អង្ករ ត្រីសាច់ បន្លែ នឹងផ្លែឈើផ្សេងៗ ជាគូៗ ព្រមទាំងគ្រឿងមាសពេជ្រ នឹងគ្រឿងស្លៀកពាក់ ទៅជូនខាងស្រី ជារបស់បញ្ចុះចិត្ត ។ លុះជួបជុំហើយ អ្នកផ្លូវពាក់អាវពណ៌ក្រហម ជំរាបមេបាថា : លោកអ្នកឈ្មោះនេះបានពឹងខ្ញុំឲ្យនាំបណ្ដាការមកជូនលោកមេបា សូមនិយាយបណ្ដាការ ហើយក៏និយាយតាមទម្លាប់ហូរហែទៅ ។ ចប់ហើយមានការបង្ហាញរូបកូនប្រុស កូនស្រីដល់ទីប្រជុំ ។ បែបនេះហៅ

ឋ. ស៊ីស្លាបញ្ជាប់ពាក្យ ។

សម័យបុរាណ កាលស៊ីស្លាបញ្ជាប់ពាក្យហើយ គេតែងឲ្យកូនប្រុសទៅបំរើម្ដាយក្មេក ឪពុកក្មេក រហូតដល់ពេលរៀបការ ។

ផ្នែកទី ៤ ជូនជំនួន

របៀបជូនជំនួន តាមទំនៀមបុរាណក្នុងក្បួនទម្រង់ការដែលព្រះជ័យជេស្ឋាមហាឥស្សូរ ទ្រង់តែងទុកនោះ ជាត្រូវបន្ទាប់ដូច្នេះ ៖

បណ្ដាការធំ	រណ្ដាប់ស្លាជ័យ
បណ្ដាការស្លាកំណត់	រណ្ដាប់ប្រុសញូមុខការធំ
បណ្ដាការស្លាជន់រង	រណ្ដាប់ប្រុសញូមុខការកំណត់
បណ្ដាការស្លាកន្សែង	រណ្ដាប់ប្រុសញូមុខគោះជន់រង
បណ្ដាការស្លាដក់	ចំនួនប្រាក់ទាន់ស្លា
រណ្ដាប់ស្លាព្រះពរ	ប្រាក់ស្លាប់ទឹកដោះ

ក្បួនទម្រង់ការនោះ មានតាមចំនួនបណ្ណាការ ចំនួនរណ្ដាប់ដូចរៀបរាប់ខាងលើ ការជូនជំនូនគេតែងជូនតាមរបៀបនេះ ។

ថ្នាក់ទី ២- ពេលធ្វើអាពាហ៍ពិពាហ៍ :

ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍មង្គលការខ្មែរ សម័យបុរាណមាន៣ថ្ងៃ គឺ ក- ថ្ងៃទី ១ ចូលរោង ខ- ថ្ងៃទី ២ ស៊ីកំណត់ គ- ថ្ងៃទី ៣ សំពះ ដូចរៀបរាប់តទៅនេះ :

ក)- ថ្ងៃទី ១ ចូលរោង ក្នុងថ្ងៃនេះ អ្នកធ្វើការខាងប្រុស គេប្រមូលញាតិមិត្តនាំបណ្ណាការផ្សេងៗ ទៅផ្ទះការនិយាយសុំអនុញ្ញាតកិច្ចការផ្សេងៗ អំពីមេបាខាងស្រី គឺសុំជណ្ដើរឡើង សុំព្រៃពារកខុស សុំកំពាន់ដងទឹក សុំដីជីកក្រក ជីកជើងក្រាន សង់តាំងផ្កាស្លា សែនពានទេវតា សុំនាំសាមីខ្លួន និងភស្តុភារបណ្ណាការមកចូលរោងការ ហើយរៀបចាត់ចែងកិច្ចការសព្វគ្រប់តាមទំនៀមតទៅ ។

១)- ថ្ងៃទី២ស៊ីកំណាត់ ក្នុងថ្ងៃនេះម៉ោង ៧ ព្រឹកគេ សែនដូនតាស៊ីស្លាកំណត់ ។ ថ្ងៃរសៀលគេកាត់សក់ឲ្យកូនប្រុស-ស្រី បើកូនស្រីទុកបួង គេកាត់តែខាងកូនប្រុស ។ ហែកូនប្រុសទៅប្រាប់អ្នកតាចាស់ស្រុកដល់ខ្ទម ធ្វើពលិការក្រុងពាលីក្បែរពេនផ្កាស្លា ។ សូត្រមន្តផ្សេងគ្នា ប្រុសនៅពេងផ្កាស្លា ស្រីនៅផ្ទះការ ប្ដូរសូត្រប្រគ្នានៅផ្ទះការតែម្ដង ។ ម៉ោង ៧ យប់សៀនគៀវ ។ ម៉ោង ១០ យប់ គេយកស្រីជំទង់ ៤ នាក់ ប្រុសជំទង់ ៤ នាក់ និងមហាជំ ២ នាក់ ឲ្យរៀបថ្លៃឈើ គឺខ្ចប់នំដាក់កញ្ចប់ៗទុកជូនមេបា ម៉ោង ១២ យប់គេបុកល្អិត ធ្វើឈ្នួញ ដាវប្លុកកាត់ខាន់ស្លា ជាប្រាក់សុទ្ធ ១ ណែន ទម្ងន់ ១៦រ០០ ។ ទៀបគ្នីគេរកស្រី ៣ នាក់ ដែលមានគូស្រករនៅរស់ មានខាន់ស្លា ឲ្យរៀបដោតផ្កាស្លា ដោយយកខ្នុរស្លាដែលដាក់សូត្រមន្តពីថ្ងៃរសៀលនោះ មកដោតជា ៣ ជុំ គឺផ្កាស្លាទី១ ដោតស្លា ២១ ផ្លែ ម្លូ ២១ សន្លឹក

តាមចំនួនគុណឪពុក ទី ២ ដោតស្លា ១២ ផ្លែ ម្លូ ១២ សន្លឹក

តាមចំនួនគុណម្តាយ ទី៣ ដោតស្លា ៦ ផ្លែ ម្លូ ៦ សន្លឹក

តាមចំនួនគុណមន៍ ។ ល ។

ក)- ពិធីទី ៣ សំពះ ក្នុងថ្ងៃនេះវេលាភ្លឺស្រាងៗ អាចារ្យគាន់ពេលា នាំកូនប្រុសសំពះគាន់ទេវតា នៅមុខពានផ្កាស្លា ឲ្យអង្គុយលើក្បាលផ្កាប់ក្រៅអីចាំពេលា នៅទីនោះ ដល់ហើយគេដង្ហែកូនប្រុសទៅសំពះនៅផ្ទះការ ពេលនោះកូនប្រុសស្លៀកសំឡុយ ពាក់អាវផាយ កូនស្រីបួងសក់ពាក់វៃ ពាក់ស្បៃ ទោះបីពីដើមធ្លាប់កាត់សក់ ដល់ពេលសំពះនេះ គេតែងរកចំណាំសក់មកបន្ថែមជាថ្មីហើយគេឲ្យហូតដៃ ផ្ទឹមសំពះ អ្នកភ្លេងគាន់ដាវរាំបើកផ្លូវមុន សួរពីជ័យ ហោង សួស្តីហោង សិរីហោង សំពះរួចកូនស្រីដើរ ឡើងឈមមុខកូនប្រុស កូនប្រុសគាន់ដាយស្បៃកូនស្រី ចូលបន្ទប់ ផ្លាស់សំលៀកបំពាក់ថ្មី ហើយចេញមកអង្គុ

កណ្តាលទីប្រជុំវិញ ៗ លំដាប់នោះមានការកាន់ដាវប្រៀន កំសាកន្ទុល ហើយគេនាំកូនប្រុស - ស្រីទៅផ្ទឹមនៅកាន់ផ្កាស្លាទៀត ដើម្បីតម្រូវតាមពាក្យថា អាពាហមង្គល នាំស្រីទៅការឯផ្ទះប្រុស វិវាហមង្គល នាំប្រុសទៅការឯផ្ទះស្រី រួចហើយគេរៀបសៀនភ្ញៀវ នៅព្រឹកនោះទៀត ៗ សម័យបុរាណ គេរៀបសៀនភ្ញៀវធំ ២ លើក នៅល្ងាចថ្ងៃស៊ីកំណត់ ១ លើក ព្រឹកថ្ងៃសំពះមួយលើក ៗ

ពេលយប់ក្នុងថ្ងៃសំពះ វេលាម៉ោង ៧-៨ យប់ គេរៀបពិធីផ្សំដំណេក នៅទីកន្លែងកូនប្រុស-ស្រីដេក ៗ ពិធីនេះគេយកស្រីចាស់ៗ ២នាក់ ជាញាតិខាងកូនស្រី ជាអ្នកមិនអកតញ្ញូ ចេះដឹងរឿងនេះ ឲ្យជាអ្នកផ្សំដំណេកឲ្យ ដោយមានចំអាមមួយចាស ចង្កឹមមួយចាស ដូងខ្ចីមួយ បាយសី ១ គេអុជទៀនធូបសែនជូនតា ហើយដួសទឹកដូងបញ្ចុកកូនប្រុស ៣ ស្លាបព្រា កូនស្រី ៣ ស្លាបព្រា រួចឲ្យកូនស្រីយកចេកបញ្ចុកកូន

ប្រុស កូនប្រុសបញ្ចុកកូនស្រី ជានិមិត្តរូបនៃការឲ្យចេះស្រឡាញ់គ្នា រហូតមួយជីវិត រួចហើយចាស់ៗនាំគ្នាចេញ ។

ថ្នាក់ទី ៣- ក្រោយពេលធ្វើអាពាហ៍ពិពាហ៍

ក្រោយពីថ្ងៃសំពះបីថ្ងៃ គេនាំគូស្វាមី ភរិយាថ្មី យកផ្កាស្លាម្លូ នឹងចំអាបមួយចាន បង្អែមមួយចាន ស្លាធារី ទៅថ្វាយបង្គំសុំពរពីព្រះសង្ឃឯវត្ត ឲ្យលោកបាចផ្កាស្លានោះ ប្រសិទ្ធីពរឲ្យបានសុខចម្រើនតទៅ ។

ជាពិសេស ថ្ងៃក្រោយៗមកទៀត គេនាំកូនប្រុស-ស្រី ទៅសួរញាតិជិតឆ្ងាយ ទាំងខាងប្រុស ទាំងខាងស្រី ដើម្បីឲ្យញាតិបានស្គាល់ ។

ចប់ដោយសង្ខេប ។

ប្រភពនៃពិធីខ្លះក្នុងមង្គលការ

ប្រភពនៃការតោងជាយស្បៃកូនស្រីចូលបន្ទប់

ព្រះថោងបឋមក្សត្រខ្មែរ កាលដែលទ្រង់បានជាធំលើផែនដីកោះគោកធ្លកហើយ ទ្រង់នាំសេនាចុះទៅក្រសាលលើផ្នូកខ្សាច់ឆ្នេរសមុទ្រនៃកោះនោះ នៅពេលទឹកនាច ៗ ដល់ពេលទឹកជោរ ទ្រង់ឡើងមកពុំទាន់ ទ្រង់ផ្ទំនៅលើកោះនោះចាំទឹកនាចទៅវិញ ។ វេលាពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ នាងបុត្រីស្ដេចនាគបាននាំបរិវារមកនិម្មិតខ្លួនជាស្រីមនុស្ស មកក្រសាលនៅទីនោះដែរ ៗ ព្រះថោងសព្វព្រះទ័យ ទ្រង់ចូលទៅលោមនាង ៗ ថាចាំទៅទូលបិតាសិន ។ កាលបិតាអនុញ្ញាតឲ្យនាងនាំព្រះថោងទៅនាគពិភព នាងក៏ឲ្យព្រះថោងតោងជាយស្បៃនាងចូលទៅ ទើបចូលទៅបាន ទៅដល់ហើយស្ដេចនាគបានអភិសេកផ្សំផ្គុំព្រះថោងនឹងនាងនាគ ឲ្យជាស្វាមីជាមហេសី ហើយឲ្យត្រឡប់មកគ្រប់គ្រងនគរគោក គឺនគរ

គោកម្លូក ជានគរខ្មែរដំបូងនេះវិញ ។

ដំណាពីនោះមក អ្នកស្រុកទាំងពួង វេលាធ្វើមង្គលការ គេប្រគំភ្លេងព្រះថោងនាងនាគ នាគព័ន្ធ និងពេលសំពះរួច គេឲ្យកូនប្រុសតោងស្ពាយស្បៃកូនស្រីចូលបន្ទប់ + ជាប់ជាប្រពៃណី ទៀងរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រភពនៃការកាន់ដាវសំពះការ នឹងរាំសាកស្តុល

ពីព្រេងនាយ មានអាមាត្យម្នាក់ជាការបម្រើ ទៅបង្ក្រាបពួកបះបោរនៅស្រុកជនបទ ។ អាមាត្យនោះទៅដល់ស្រុកមួយ បានដណ្តឹងនាងកញ្ញាម្នាក់កូនអ្នកស្រុកនោះជាប្រពន្ធ បានឲ្យមាសមួយដម្លឹង ជាគ្រឿងបញ្ជាប់ពាក្យ សន្យាថាបីខែទៀតនឹងមករៀបការ ។ អាមាត្យនោះត្រឡប់ទៅក្រុងវិញ មានកិច្ចការរាជការច្រើនក៏ខកខានដល់បីឆ្នាំ ។ ដោយយល់ថាហួសសន្យាទៅហើយ ម្តាយឪពុកក៏ឲ្យកូននោះទៅកម្លោះម្នាក់ទៀតដែលដណ្តឹងក្រោយ ។ កំពុងតែសំពះការ អាមាត្យ

នោះទៅដល់ ក៏ហូតដាវកាប់កម្លោះនោះស្លាប់នៅកន្លែងសំពះ ហើយយកនាងនោះជាប្រពន្ធទៅ ៗ សម្លាប់ហើយភ្លាម ម្ដាយឪពុកអញ្ជើញព្រាហ្មណ៍មកសូត្រស្មូតី លាងឈាម សាកន្ទុលសម្លាប់ចង្រៃ ៗ

អំពីនោះមក អ្នកស្រុកគំកាល់ថាដាវដាវត្រូវកាចកំចាត់ សត្រូវកុនពេលធ្វើមង្គលការទាន ក៏យកដាវមកឲ្យកូនសំពះ គារ និងឲ្យអ្នកទៀងកាន់ដាវកាំភាយទំនុកសាកន្ទុល សម្លាប់ចង្រៃជាប់ជាប្រពៃណីដល់សព្វថ្ងៃនេះ ៗ

ប្រភពនៃផ្កាស្លាបី

ពីព្រេងនាយ មានកុមារកំសត់ ៤ នាក់ បានទៅរៀនសិល្បសាស្ត្រអំពីគ្រូទិសាបាមោក្ខ ម្នាក់រៀនទាយ ម្នាក់រៀនបាញ់ ម្នាក់រៀនមុជទឹក ម្នាក់ទៀតរៀនប្រស់ ៗ រៀនចេះហើយក៏ត្រឡប់មកស្រុកវិញ លុះមកដល់ទាត់សមុទ្រ កុមារចេះទាយ បានទាយថា ព្រឹកនេះនឹងមានសត្វហត្ថីលិង្គ

ពាំព្រះពង់មុត្រីមួយអណ្តែតមកដល់ទីនេះ ។ កាលឃើញមកមែន កុមារចេះបាញ់ បានបាញ់ធ្លាក់ទៅក្នុងទឹកស្លាប់ កុមារចេះមុជទឹក បានមុជទៅស្រង់នាងមក កុមារចេះប្រស់ បានប្រស់ឲ្យនាងរស់ឡើងវិញ ។ លុះរស់ឡើងវិញហើយអ្នកទាំង ៤ នាក់ ដណ្តើមចង់បាននាងធ្វើជាប្រពន្ធរៀងខ្លួន ។ ពេលនោះ ពោធិសត្វកាត់សេចក្តីថា កុមារចេះទាយត្រូវបានជាឪពុក ចេះប្រស់ត្រូវបានជាម្តាយ ចេះបាញ់ត្រូវបានជាបង ចេះមុជទឹកត្រូវបានជាប្តីនាង ព្រោះគេបានបីនាងពីក្នុងទឹកមក ។ អ្នកទាំង ៤ នាក់ ព្រមទទួលហើយសុំឲ្យពោធិសត្វចាត់ចែងវត្ថុមួយ ទុកសម្រាប់ឲ្យកូនប្រសាគោរពមាតាបិតា និងបងប្រុសទាំងញាតិក្នុងពេលធ្វើមង្គលការ ។ ពោធិសត្វសម្រេចថា ត្រូវយកផ្កាស្លា ១ ខ្ទរ មកដោតជា ៣ ដុំ ។ ទី ១ ជាផ្កាស្លាច្បង សម្រាប់ឪពុក ទី ២ សម្រាប់ម្តាយ ទី ៣ សម្រាប់បងទទួល ។

តពីនោះមកក៏មានផ្កាស្លា ៣ ក្នុងពិធីមង្គលការជាប់ជាប្រពៃណីដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រភពនៃពពិល

ព្រះឥសូរថិតនៅភ្នំកៃឡាស មានបុទ្ធិខ្លាំងពូកែ ល្បី ហែអង្គជាតព្រះអង្គ នឹងយោនីនាងឧមាភគវតីជាមហេសីក៏ពូកែសក្តិសិទ្ធណាស់ ។ សម័យមួយ ព្រះឥសូរមេត្តាព្រះជ័យសុរិយារាជកុមារនៅនគរកៃកេតុជម្ពូ នាជម្ពូទ្វីប ដែលត្រាច់ស្វែងរករៀនសិល្បសាស្ត្រ បានទ្រង់ស្តោះទឹកព្រះឱស្ឋដាក់ព្រះឱស្ឋនៃព្រះរាជកុមារនោះ ឲ្យមានកម្លាំងដូចដំរីសារហើយ ទ្រង់ប្រសិទ្ធិដីខ្សាច់ពីភ្នំក្រកាឡ្ស ជាស្ទឹកពោធិមាស តំណាងយោនីនាងឧមា និងថ្មពេជ្រពីភ្នំហិមាល័យ ជាទៀនពេជ្រ តំណាងអង្គជាតិព្រះអង្គ ស្មុគឈ្មោះថា ពាពិលរតន៍ ប្រទានដល់ព្រះជ័យសុរិយា ឲ្យយកទៅឲ្យអ្នកស្រុកបំរេទៀនបន្ទិលបក់ដៀងចូលក្នុងពិធីមង្គលតាំងពួន មានមង្គលការជាដើម ។

តពីនោះមកក៏មានពិធីបន្ទិលពពាលក្ខណ៍ពិធីផ្សេង ៗ ជាប់ជាប្រពៃណីដល់មកសព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រភពនៃពាក្យថា ជ័យហោង សួស្ដីហោង

កាលពីព្រេងនាយ មានក្មេងស្រីម្នាក់កំសត់អតទុក្ខ មានតែម្ដាយ ៗ សម័យមួយ ជាពេលស្រុកកើតទុរ្ភិក្សអត់បាយ នាងទៅស្វែងរកមើមឈើជាមួយអ្នកស្រុក ដល់ពេលស្រេកទឹកនាងបានផឹកទឹកនោមដំរី ដែលដក់នៅនឹងស្នាមជើងដំរី ១ ដោយសំគាល់ថាទឹកល្អ ៗ ផឹកហើយ នាងក៏មានផ្ទៃពោះ ប្រសូតមកជាកូនប្រុស ឲ្យឈ្មោះថា ជ័យ ៗ ក្រោយពីនោះ នាងមានប្ដីបានកូនប្រុសមួយទៀត ឲ្យឈ្មោះថា សួស្ដី ។

គ្រានោះ ស្ដេចក្នុងនគរនោះទ្រង់ព្រះទិវង្គតទៅគ្មានព្រះរាជបុត្រដំណវង្ស អ្នកនគរនាំគ្នាធ្វើពិធីផ្សងដំរី ដើម្បីរកអ្នកមានបុណ្យធ្វើស្ដេច ដំរីទៅក្រាបនៅក្រោមចុងជើងជ័យ និង

សួស្តី ដែលកំពុងដេកក្រោមដើមឈើមួយ ។ គេឃើញសំគាល់ថា ជ័យ និងសួស្តី ជាអ្នកមានអភិនិហារ គួរសោយរាជ្យ ក៏អញ្ជើញមកសោយរាជ្យ អភិសេកជ័យជាស្តេច សួស្តីជាឧបរាជ ។ ក្នុងពេលដែលអភិសេកនោះ គេស្រែកប្រកាសថា ជ័យហោង សួស្តីហោង មិនហោង ក្រហ៊ះ ៣ ដង ទើបស្រោចទឹក ។

ដោយហេតុជ័យ សួស្តី ជាអ្នកមានអំណាច ហើយពាក្យថា ជ័យ សួស្តី ជាពាក្យមង្គលផង ទើបគេយកមកប្រើក្នុងមង្គលការ ជាប់មកដល់សព្វថ្ងៃ ។

ចប់